

'Ασ' Όλα

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

Ο ΚΟΛΩΣΣΑΙΟΣ ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ,
ὁ ἀνεγερθεὶς τελευταῖον ἐν Βουένος Ἄϊρες τῆς Ἀργεντινῆς.

Ο ΠΡΟΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Σήμερον, μεγάλην ἡμέραν διὰ τὴν Χριστιανικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, δὲν δύναμαι νὰ μὴ στρέψω τὸ βλέμμα πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ νὰ ἐπισκοπήσω τὸν μακροαῖωνα βίον, τὸν ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία μας διήνυσεν ἐπὶ εἴκοσι συναπτούς καὶ πλήρεις αἰώνας.

Ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἐορτάζει σήμερον τὴν μεγάλην αὐτῆς ἐπέτειον, σήμερον ἡ νέα θρησκεία, ἡ θρησκεία τῶν Ἀλιέων καὶ τοῦ Συμπαθοῦς Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου, ἐορτάζει τὴν ἐνδοξωτέραν τῆς ἐορτῆς. Ἄλλ' ἡ ἐορταζομένη σήμερον ἐπέτειος δὲν εἶναι μόνον λαμπρὰ καὶ ἐνδοξος, δὲν εἶναι μόνον περιφανῆς καὶ μοναδική, δὲν εἶναι μόνον ἐορτὴ καὶ πανηγυρίς, ἀλλ' ἐν ταύτῃ καὶ βροντόφωνος κηρύξ καὶ ζωηρὸς διδάσκαλος διὰ τῆς ἀψευδοῦς αὐτῆς γλώσσης, κηρύσσων δύο μόνον πλὴν μεστὰς ἐννοιῶν λέξεις :

Ἡ ἀλήθεια, ὅσονδήποτε καὶ ἂν πολεμηθῇ, ἡ ἀλήθεια, ὅσονδήποτε καὶ ἂν κινδυνεύσῃ, πάντοτε θ' ἀναλάμψῃ καὶ θὰ νικήσῃ περιφανῶς.

Τὴν ἀλήθειαν τοῦ κηρύγματος τούτου εἰς βίος μακρὸς καὶ πολυκύμαντος, ὁ βίος τῆς Ἐκκλησίας μας, ἔρχεται νὰ κυρώσῃ διὰ τοῦ ἐπισημοτέρου τρόπου.

Τί ἦτο ἡ Ἐκκλησία πρὸ εἴκοσιν αἰώνων ; πόσοι ἦσαν οἱ πρῶτοι αὐτῆς θεμελιωταί ; μικρὰ δρᾶξ, ἀνίσχυρος διὰ τὴν σμικρότητα, ἀφανὴς διὰ τὴν δειλίαν. Ἐν τούτοις ἡ μικρὰ αὕτη καὶ ἀφανὴς δρᾶξ τῶν ἀνθρώπων ηὔξηθη, ἐξηπλώθη, ἠνδρώθη καὶ ἐπαγίωσε μίαν μεγάλην Παγκόσμιον Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἐσκόρπισε καὶ σκορπίζει τὰ ἀγνά τῆς διδάγματα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Τί ἦτο ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κατέστησε δυνατοὺς τοὺς ἀνίσχυρους ; Τί ἦτο ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συντέλεσεν, ὥστε ἡ μικρὰ ποίμνη, ἡ ἄλλοτε ποτε μετὰ δέους κρυπτομένη εἰς τὰς κατακόμβας, νὰ καταστῇ μεγάλη καὶ εὐρεῖα θρησκεία, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα μεθ' ὑπερηφανείας φέρουσιν ἑκατομμύρια ὄλα ; Οὐδὲν ἕτερον εἰμὴ ἡ ἀλήθεια.

Ἡ Χριστιανικὴ λοιπὸν θρησκεία, ὡς ἐνσαρκούσα αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, ἐνισχύθη, ἠνδρώθη, ἐπεκράτησε. Μάτην ὁ πέλεκυς τοῦ δημίου ἀπέκοπτε κεφαλὰς, μάτην τὰ βῆσανα τῶν διωγμῶν ἐσκόρπιζον τὸ αἷμα, μάτην ὁ ὕλισμός καὶ τὰ πάθη ἠγωνίζοντο νὰ τὴν καταπνίξωσι. Τὸ αἷμα μετεβάλλετο εἰς πορφύραν ἐπινίκιον καὶ αἱ αἰσχύναι εἰς φωτοβόλον διάδημα.

Τί λέγουσιν οἱ αἰωνίως ἀπέλιδες, οἱ διαρκῶς μεμψίμοιροι τοῦ Γένους μας ; πρὸς τί κόπτονται καὶ πάντοτε δηλητηριάζουσιν ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ἄλλους, μάντιες κακῶν ἀενάως γενομένοι ; Ἄς ρίψωμεν ἐν βλέμμα εἰς τὸ παρελθόν Ἐκκλησία καὶ Ἔθνος, ἐπ' αἰῶνας ὑποστάντα τὰς μεγαλειτέρας δοκιμασίας, εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ σβεσθῶσιν ἐν ἀκαρεί, ὡς τὸ φῶς ἀτροφικῆς λυχνίας ; Ἄν ὑπάρχῃ ἀλήθεια εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας—καὶ ὑπάρχει—δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἐκδηλωθῇ, νὰ μὴ ὑπερισχύσῃ.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Ἡ τελευταία συνεδρίασις τῆς τρίτης βουλευτικῆς περιόδου ἔληξε τόσον διὰ τὴν Βουλὴν ὅσον καὶ διὰ τὴν Γερουσίαν μὲ μίαν παννυχίδα. Ἐπρεπε κατὰ τὸ διάταγμα τῆς παρατάσεως τῶν βουλευτικῶν ἐργασιῶν νὰ λήξῃ ἡ περίοδος τὴν 31 Μαΐου, οἱ δὲ γερουσιασταὶ καὶ βουλευταὶ ἐφιλοτιμήθησαν νὰ τελειώσωσι τὰς νομοθετικὰς ἐργασίας ἐντὸς τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Καὶ ὄντως ἀρκετὰ νομοσχέδια ἐψηφίσθησαν, ἀλλ' εἰς τὸ ζήτημα τῶν στρατιωτικῶν συντάξεων ἐπῆλθε διαφωνία μεταξὺ Βουλῆς καὶ Γερουσίας, διότι ἡ μὲν Βουλὴ προέτεινε τὴν κατὰ 360,000 λίρας ἐλάττωσιν τῶν στρατιωτικῶν συντάξεων, ἡ δὲ Γερουσία, συντασσομένου αὐτῇ καὶ τοῦ Μαχμουτ Σεφκὲτ πασᾶ, ἀπέρριπτε τὴν ἐλάττωσιν ταύτην. Μετὰ πολλὰς συζητήσεις καὶ ἀντεγκλήσεις μεταξὺ τῶν δύο νομοθετικῶν σωμάτων, τὸ ζήτημα ἔμεινεν ἐκκρεμές, διακοπείσης πάσης συζητήσεως, καθὼ ἀντισυνταγματικῶς πλέον, ἀφοῦ εἶχεν ἀνατελεῖ ἡ 22 Μαΐου. Τοιοῦτοτρόπως ἡ Κυβέρνησις εὐρίσκειται εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο πρὸ διλήμματος, ἄγνωστον δὲ ποῖαν ἀπόφασιν θ' ἀκολουθήσῃ.

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἡ Α. Α. Μ. ὁ Σουλτάνος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Μ. Βεζύρου καὶ τῶν ὑπουργῶν τῶν Ἐσωτερικῶν, Ναυτικῶν καὶ τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως, ἀνεχώρησεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως διὰ τὸ ἀνά τὴν Μακεδονίαν ταξειδίον του. Ἐπιβαίνει τοῦ θωρηκτοῦ «Βαρβαρόσα», τὸ ὁποῖον τιμητικῶς ἀκολουθεῖ ὁλόκληρος μοῖρα τοῦ ὀθωμανικοῦ στόλου. Ὅθεν διήλθεν ὁ Ἀναξ ἐγένετο δεκτὸς μετ' ἀνυποκρίτου χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ὑποδοχαὶ δὲ θερμότεραι διωργανώθησαν εἰς ἐκδήλωσιν τῆς ἀγάπης, δι' ἧς περιβάλλεται ὁ πρῶτος συνταγματικὸς μονάρχης τῆς Τουρκίας.

Μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Σουλτάνου, ἡ Α. Α. Υ. ὁ διάδοχος Γιουσούφ Ἰζεδδὶν ἀνεχώρησε, μεταβαίνων εἰς Λονδίνον, ὅπου θὰ παραστῇ κατὰ τὴν στέψιν τοῦ βασιλέως Γεωργίου.

Πολεμοχαρεῖς ἰαχαὶ ἀντηχοῦσιν ἀνά τὰ Μαύρα Βουνά. Παρὰ τὰς δηλωθείσας ἐπισήμους διαβεβαιώσεις ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Μαυροβουνίου περὶ οὐδετερότητος αὐτοῦ ἐν τῷ στασιαστικῷ ἀγῶνι τῶν Μαλισσόρων, οἱ ἀριῆφιλοι τῶν Μαύρων Ὁρέων κάτοικοι ὄχι μόνον ποικιλοτρόπως ἀρωγοὶ ἐπέρχονται πρὸς τοὺς ἐπαναστάτας, ἀλλὰ καὶ πυρετωδῶς παρασκευάζονται, ὡς πρὸς πόλεμον πρὸς τὴν Τουρκίαν. Ἀφ' ἑτέρου καὶ οἱ τέως ἡρεμοῦντες Μιρδῖται ἐξηγέρθησαν, ἐνωθέντες πρὸς τοὺς Μαλισσόρους, καὶ προέβησαν μέχρι τῆς ἐκδόσεως προκηρύξεως τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν (!) ὑπὸ προσωρινὴν κυβέρνησιν ! . . .

Μεθ' ὄλον ὁμως τὸ δεινὸν τῆς καταστάσεως, ἀκράδαντον διατρέφομεν τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ἡ ὀθωμανικὴ Ἀυτοκρατορία θὰ κατορθώσῃ νὰ καταστεῖλῃ τὰ κινήματα ταῦτα καὶ νὰ ἐμπεδώσῃ τὴν εἰρήνην εἰς τὴν βόρειον Ἀλβανίαν διὰ τῶν καταλλήλων διοικητικῶν μεταρρυθμίσεων. Εἰς τὴν τοιαύτην τῆς Κυβερνήσεως εἰρηνοποιὸν ἐφῆσιν μεγάλως θὰ συντελέσῃ, ἄλλως, καὶ τὸ εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ Ἀλβανίαν ταξειδίον τοῦ Ἀνακτος.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

Διὰ γράμματος αὐτοῦ ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Ἀμασειᾶς κ. Γερμανὸς κατήγγειλεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἄκατονόμαστα καὶ φρικώδη πράγματα, τὰ ὁποῖα φοβερωτάτην καὶ ἀλγεινοτάτην κατάπληξιν καὶ θλίψιν προῦκάλεσαν οὐ μόνον εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς τοῦ Φαναρίου κύκλους, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως.

Κατὰ τὴν ἐκθεσιν τῆς Α. Σεβ., συνετεία διαφορᾶς τινος ἀξίας μόλις 20 λιρῶν, ὁ ὑποδιοικητὴς Ἐρμπαα ἀπέστειλεν εἰς τὸ χωριὸν Ἀλανδζήζ τὸν ἀμαθῆ Μουδρίην τῆς κόμης Γέστεκ μὲ οὐλαμὸν ζαπτιέδων, οἵτινες ἐνόμισαν ὅτι ἐξετέλουν καθήκον κακουροῦντες ἐπὶ τῆς τιμῆς ἀθῶων χριστιανῶν γυναικῶν.

Ἐνεκα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ διαβοήτου Μουδρίην, πλείστοι τῶν κατοίκων διεσκορπίσθησαν εἰς τὰ ὄρη, πολλοὶ δὲ τῶν γυναικῶν ἔφυγον εἰς τὰ πέριξ χωρία. Ταῦτα βλέπων ὁ κυβερνητικὸς οὗτος ὑπάλληλος, ἔστησε τὸ ἐπιτελεῖόν του ἐν τῷ χωρίῳ ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας, αὐτὸς μὲν ἐσθίων τὰς ζωοτροφίας τοῦ πτωχοῦ χωρίου καὶ ἐξυβρίζων πᾶν ὅσιον καὶ ἱερόν, εἰς δὲ τοὺς χωροφύλακας ἐπιτρέψας πᾶσαν παρεκτροπὴν.

Καὶ ἐν πρώτοις 3 ἢ 4 χωροφύλακες συνέλαβον τὴν ἐκ τοῦ χωρίου τούτου Τσακίραν Ἐλευθερίου, ἀφοῦ δὲ ἔδεσαν αὐτῇ τὰς χεῖρας, περιώρισαν εἰς μίαν οἰκίαν, μεταβληθεῖσαν εἰς προσωρινὴν φυλακὴν, ὅπου ἐξηκολούθουν ἐκ περιτροπῆς ἐπὶ ἑξ ἡμέρας βία ἀσελοῦντες ἐπ' αὐτῆς.

Τὴν αὐτὴν τύχην ὑπέστησαν καὶ ἄλλαι γυναῖκες. Ἄλλην πάλιν τὴν μετέφερον ἐν ὄρα νυκτός, ἐπὶ τῆς ὁποίας καὶ ὄργισαν.

Τέλος, συλλαβόντες πάσας τὰς γυναῖκας ταύτας, μετέφερον αὐτὰς ὡς κακούργους εἰς τὰς φυλακὰς Ἐρμπαα, ὅπου διέμειναν ἐπὶ 50 ἡμέρας, μόλις δὲ ἀπελύθησαν ἐκ τῶν φυλακῶν, μετὰ πολὺήμερον ταξειδίον ἐφθάσαν εἰς Ἀμισὸν καὶ ἀφηγήθησαν τὰ λαβόντα χώραν εἰς τὸν Μητροπολίτην Ἀμασειᾶς, ὅστις ἐσπευσεν, ὡς ἀνωτέρω γράφομεν, νὰ τὰ διαβιβάσῃ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

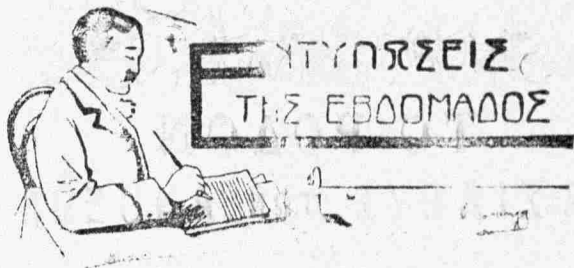
Πλείστοι ἄλλαι κακώσεις, φόνοι, βιαιοπραγίαι, ἱεροσυλίαι καὶ ἐξισλαμίσεις κατηγγέλησαν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, τὰς ὁποίας ἀδυνατεῖ, δυστυχῶς, νὰ περιλάβῃ ἡ μικρὰ μας τῶν Ἐκκλησιαστικῶν στήλη.

Ἀφίκοντο εἰς Θεσσαλονίκην ἵνα παραστῶσιν εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Ἀνακτος οἱ Σεβ. Μητροπολίται Ἀδριανουπόλεως κ. Πολύκαρπος, Δράμας κ. Ἀγαθάγγελος, Βοδενῶν κ. Τιμόθεος, Ζάνθης κ. Ἀνθιμος, Μελενίκου κ. Αἰμιλιανός, Κασσανδρείας κ. Εἰρηναῖος καὶ Νευροκοπίου κ. Δαμασκηνός.

Σήμερον ἀφικνεῖται ἐξ Ἀλεξανδρείας ὁ Δραγουμάνος τοῦ Παναγίου Τάφου, φέρων τὴν ἀπάντησιν τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἀνακλήσεως τοῦ ἐνταῦθα Ἐπιτρόπου κ. Δοσιθέου.

Ἡ παρελθούσα Τετάρτη ἦτο ἡ ἐπέτειος τῆς ἐκλογῆς τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσεως τῆς Α. Θ. Παναγ. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ'.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον ὑπέβαλεν εἰς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα συγχαρητήρια καὶ εὐχὰς ὅπως ἐπὶ μῆκιστον πατριαρχεῦν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας.

ΦΙΛΟΚΑΛΟΙ ΚΑΙ ΦΙΛΟΠΟΝΟΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Ο ταχυδρομικός διανομέυς ἔφθασε, κατὰ τὸ σῆνηδες, καὶ τὴν πρωίαν ἐκείνην — μίαν ἀπὸ τὰς τελευταίας ἡμέρας — καὶ μ’ ἀφῆκεν ἐπὶ τοῦ γραφείου σωρείαν ἐπιστολῶν. Συνειθίζω, ὅταν λαμβάνω ταυτοχρόνως πολλές, πρὶν τὰς ἀνοίξω, νὰ ἐπιθεωρῶ τοὺς φακέλλους των καὶ νὰ αἰσθάνωμαι, οὕτως εἰπεῖν, τὴν πρώτην ἐξ αὐτῶν συγκίνησιν. Μεταξὺ λοιπὸν τῶν διαφόρων φακέλλων τῆς ἡμέρας ἐκείνης, οἱ ὁποῖοι ἐφανέρονον μὲ τὰς ἐπικεφαλίδας των καὶ ἀπὸ τὸν χαρακτῆρά των τὴν ἐμπορικὴν των προέλευσιν, εἷς κυανόχρους, μικρός, μοῦ ἐφεύκωσε τὴν προσοχήν. Ἦτο γραμμένος μὲ λεπτόν, αἰθέριον σχεδὸν χαρακτῆρα, ὁ ὁποῖος προέδιδε χεῖρα ἐλαφράν, γυναικείαν. Τὸν ἤνοιξα πρῶτον καὶ ἀνέγνωσα τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν :

Κύριε,

Ἀναγινώσκω πάντοτε μ’ ἐνδιαφέρον καὶ ἀγάπην τὸ « Ἀπ’ Όλα », διότι εὐρίσκω εἰς αὐτὸ ἄρθρα μὲ γενναίας καὶ ἀδράς ιδέας καὶ ἐν γένει ὕλην πολὺ ἐκλεκτήν. Μεταξὺ τῶν περιεχομένων τοῦ τελευταίου τεύχους ἀνέγνωσα καὶ τὸ ἄρθρον τοῦ καλοῦ σας συνεργάτου κ. Νίκου Νούλη, τὸ ὁποῖον ὑπὲρ πάντα, νομίζω, ὅτι ἐνδιέφερον ἡμᾶς — ἡ γράφουσα εἶναι δεσποινίς — τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν μοῦ προὔξενε τὸ ἄρθρον τοῦτο, θὰ ἐννοήσετε ὅταν σᾶς εἶπω ὅτι αὐτὸ ὑπῆρξεν ἀφορμὴ τῆς ἐπιστολῆς μου ταύτης. Ἦτο γραμμένον κάλλιστα, ἀλλὰ νομίζετε ὅτι ἦτο πλήρες; Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μὴ φρονῶ τοῦτο. Ναι, ὑπάρχουν περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἐν φουστάνι τῆς μόδας γίνεται ἡ ἀδηλος καὶ πρώτη αἰτία, ἡ καταλήγουσα εἰς τὸ διαζύγιον ἢ εἰς τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν, δὲν θὰ ἐξετάσω δ’ ἐδῶ ποῖα ἀπὸ τὰς δύο περιπτώσεις εἶναι ἡ συνηθεστέρα. Ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον, παρακαλῶ, νὰ ἐπιστήσητε τὴν προσοχήν σας, εἶναι ὅτι οἱ περιγραφόμενοι τρόποι, διάφοροι μὲν κατὰ τ’ ἀποτελέσματα, ἀλλ’ ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἀπορρέοντες, διότι εἶναι καὶ οἱ δύο ἀποτελέσματα κακῆς ἀγωγῆς, δὲν εἶναι οἱ μόνοι τρόποι, διὰ τῶν ὁποίων ἀποκτᾶται ἐν φουστάνι τῆς μόδας.

Ἀφοῦ ὁ συρμὸς πλέον κατέστη ὁ μεγαλείτερος τῶν δεσποτῶν, ἀφοῦ αἱ κυρίαὶ ἐκ καθήκοντος καὶ μὲ κίνδυνον νὰ φανοῦν demodées, ἀκαλαίσθητοι, ἰδιότροποι, ἐκκεντρικαὶ ἢ τι ἄλλο — ὦ! γνωρίζομεν τὰ ἐπίθετα, μὲ τὰ ὁποῖα μᾶς στολίζετε σεῖς ὅταν δὲν ἀκολουθήσωμεν τὸν συρμὸν, τὰ γνωρίζομεν χωρὶς νὰ τολμῶμεν νὰ τὰ προφέρωμεν — πρέπει νὰ φορέσουν τὸ φόρεμά των κατὰ τὴν τελευταίαν μόδαν, κάθε κυρία, ἢ ὁποῖα σέβεται κάπως τὸν ἑαυτὸν τῆς, θὰ προσπαθήσῃ μὲ πάντα τρόπον νὰ κάμῃ ἐν τοιοῦτον φουστάνι. Ἄν εἶναι πλουσία, οὔτε θὰ ἐρωτήσῃ ἴσως κανένα, ἂν εἶναι πτωχὴ καὶ ἀνάγωγος, θ’ ἀκολουθήσῃ ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο τρόπους, τοὺς ὁποῖους περι-

γράφει ὁ κ. Νούλης· ἂν ὅμως — ὅπως φρονῶ ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ — εἶναι μὲν πτωχὴ, ἀλλ’ ἔχει ἀρκετὴν ἀρετὴν καὶ ἀγωγὴν, ὥστε νὰ μὴ θελήσῃ νὰ φθάσῃ εἰς τὰ ἄκρα ἐκεῖνα, θὰ περιορισθῇ ὀλίγον, θὰ βάλῃ κάτω ὅ,τι τῆς εὐρίσκεται ἀπὸ τὴν παρελθούσαν ἐποχὴν, θ’ ἀνοίξῃ τὸ συρτάρι τῆς καὶ ἐν ἀχνάριον, μετὰ τινὰς δὲ σκέψεις καὶ ἐνδοιασμοὺς θ’ ἀγορασθῇ τὸ ὕφασμα καὶ θ’ ἀρχίσῃ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τοῦ σπιτιοῦ ἢ κατασκευῇ τοῦ νέου φουστάνιου μὲ τὰ παλαιὰ ἐφόδια καὶ μὲ τὰς ἰδίας χεῖρας τῆς κυρίας ποῦ θὰ τὸ φορέσῃ· δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι τῇ ἀρκοῦν, τὴν τετάρτην θὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸν περίπατον μὲ τὸν ἄνδρα τῆς ἢ μὲ τὸν ἀδελφόν τῆς, φέρουσα ὠραῖον, καινούργες καὶ τῆς μόδας φουστάνι, τὸ ὁποῖον τῆς ἐκόστισε μηδαμινὰ πράγματα, σχεδὸν τίποτε. Καὶ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν οὔτε τὸ διαζύγιον θὰ γίνῃ ποτέ, οὔτε εἰς τὰ κακοῦθη μπιλετάκια θὰ καταφύγῃ.

Δὲν πρόκειται ὅμως μόνον περὶ τῶν κυριῶν ἔχομεν καὶ τὰς δεσποινίδας. Κάθε μία ἔχει τὸ νόμιμον καὶ δίκαιον, νομίζω, ἰδανικὸν νὰ καταστῇ σύζυγος, νὰ νυμφευθῇ. Ἀλλὰ πῶς θὰ τὸ κατορθώσῃ; θὰ ἦτο ἐτοιμῇ, προθυμὸμένη νὰ θέλξῃ, νὰ ἐπιδείξῃ εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὴν πλησιάζουν, ὅλας τὰς ἀρετάς τῆς, τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν, τὴν ἐγκράτειαν, τὴν σωφροσύνην, τὴν σεμνότητα. Αἱ ἀρεταὶ ὅμως αὐταί, ἀντὶ νὰ προσελκύσουν, ἀποδιώκουν τοὺς γαμβροὺς — τὸ διατὶ τὸ ξεύρετε σεῖς καλλίτερον — οἱ ὁποῖοι ζητοῦσι μόνον chic ἀπὸ ἐκείνην ποῦ θὰ ἐκλέξουν. Τὸ chic δὲν ἀποκτᾶται μ’ ἕνα περυσινὸν συρμὸν φουστάνι, οὔτε μὲ καπέλλον παράκαιρον. Πρέπει λοιπὸν ἢ δεσποινίς, μὲ κίνδυνον νὰ μείνῃ γεροντοκόρη, ν’ ἀκολουθήσῃ τὸν συρμὸν καὶ μάλιστα κατὰ γράμμα. Ὅταν ὁ ἀδελφὸς δὲν ἀντέχῃ καὶ ὁ πατήρ ἀρνεῖται, ἢ φρόνιμος κόρη θ’ ἀκολουθήσῃ τὸν τρόπον ποῦ ἀνέφερον ἀνωτέρω, καὶ τὸ φουστάνι θὰ γίνῃ ὠραῖον καὶ τοῦ συρμοῦ, χωρὶς δι’ αὐτὸ νὰ κοκκινίξῃ ἀπὸ αἰσχύνῃ ἐκείνη ποῦ τὸ φορεῖ, οὔτε νὰ καταδιβάξῃ τὸ βλέμμα ὁ πατήρ. Γνωρίζω πολλές, πλείστας δεσποινίδας — καὶ σεῖς βέβαια θὰ ἐγνωρίσατε — αἱ ὁποῖαι κάμνουν ἐντύπωσιν εἰς τὰ σαλόνια καὶ εἰς τοὺς περιπάτους διὰ τὴν τελειότητα τῆς περιβολῆς των, ἢ ὁποῖα ὅμως δὲν ταῖς ἐκόστισε τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ ὕφασμα καὶ μερικὰ ξενύχτια μὲ τὴν βελόνην εἰς τὸ χέρι.

Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς εἶπω, διὰ νὰ μὴ νομισθῇ ὅτι οἱ τρόποι τοῦ τελευταίου σας ἄρθρου εἶναι οἱ μόνοι τρόποι, μὲ τοὺς ὁποῖους ἀποκτῶμεν ἐν φουστάνι, σᾶς παρακαλῶ δὲ θερμῶς ν’ ἀφιερῶσθε μερικὰς γραμμάς εἰς τὸ « Ἀπ’ Όλα » διὰ τὰς φιλοπόνους αὐτὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας.

Μετὰ πολλῆς ὑπολήψεως

Αὐτὴ ἦτο ἡ ἐπιστολή, ἀπὸ τῆς ὁποίας διέγραφα τὴν ὑπογραφήν, ὑπογραφήν δεσποινίδος τοῦ Πέραν, καὶ μερικὰς διὰ τὴν Ἐπιθεώρησιν κολακευτικὰς ἐκφράσεις. Δι’ αὐτῆς παρακαλοῦμαι νὰ γράψω μερικὰς γραμμάς ὑπὲρ τῶν φιλοπόνων κυριῶν καὶ δεσποινίδων.

— Ἀντὶ τῶν γραμμῶν, τὰς ὁποίας μοῦ ζητεῖτε, δεσποινίς, δημοσιεύω τὴν ἐπιστολήν σας καὶ νομίζω ὅτι πράττω τὸ καλλίτερον τῶν ὄσων ἠδυνάμην νὰ πράξω.

Θ. Κ. Μ.

Εἰς Ἐν Ἀνόου

ΒΛΕΠΩ νὰ προβάλλῃς ἐπιχαρίτως ἀπὸ τὴν κομψὴν ἀνθοδόχην μὲ τὰ ὠχροπόρφουρα πέταλά σου καὶ τὸν λεπτὸν μίσχον σου καὶ σὲ χαιρετῶ μὲ περιπάθειαν, διότι εἶσαι ὁ μόνος σύντροφος τῶν ὀνείρων μου.

Εἰς σὲ διακρίνω ἐν τεμάχιον τῆς ψυχῆς μου, βλέπω ἀντανακλώμενα τὰ αἰσθήματά μου, αἰσθάνομαι ἐξεικονιζομένας τὰς ἐλπίδας μου καὶ σὲ περιπτύσσομαι, διότι εἶσαι ὁ ἄγγελος ὁ διασκεδάζων τὰς θλίψεις μου.

Ἐνῶ γύρω ἡ κοινωνία μαίνεται, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος ὡς θηρίον τῆς ἐρήμου ἀκονίζει τοὺς ὄνυχάς του, ἐνῶ τὸ αἷμα τῆς πάλης καὶ τοῦ ὀλέθρου βρέχει τὸ ἔδαφος καὶ κανεὶς ἄγγελος εἰρήνης δὲν ἐπιφαίνεται, σὺ μόνον ἐπανθεῖς καὶ μὲ τὸ λεπτὸν σου χρῶμα καὶ τὴν ναρκωτικὴν εὐωδίαν σου ἀνακαλεῖς τὰς καρδίας εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὰ πνεύματα εἰς τοὺς ἀνεφελους οὐρανούς τῆς γαλήνης.

Ὅταν, κουρασμένος ἀπὸ τὴν πάλην τῆς ζωῆς, ἀπεγοητευμένος ἀπὸ τὰ μίσῃ καὶ τὴν ὑποκρισίαν τῶν ἀνθρώπων, σ’ ἀτενίσω ἀνθηρόν, τρυφερόν, χαριτωμένον, γονατίζω ἐμπρὸς σου καὶ σκέπτομαι : — Εἶναι δυνατόν ἢ Φύσις, ἢ ὁποῖα παράγει τόσα τέρατα, νὰ γεννᾷ καὶ τοιοῦτους ἀγγέλους ; . . .

Ἴδου ἀκριβῶς τὸ μυστήριον ! Εἰς τὴν ἐποχὴν μας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐν πρὸς ἐν πίπτουσι τὰ εὐγενέστερα ἰδανικά, εἰς τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν θρυμματίζονται μία πρὸς μίαν ὅλαι αἱ εὐγενεῖς ιδέαι καὶ ὑπὲρ τὰ πάντα ἀπλόνει τὴν τρομερὰν καὶ ἐπιβλητικὴν σημαίαν του τὸ συμφέρον, σὺ ἐξακολουθεῖς ἀκόμη ν’ ἀνθῆς, λείψανον ἄλλων ἡμερῶν — ἡμερῶν ποῦ παρῆλθον — προάγγελος νέας αὐγῆς, αὐγῆς, ἢ ὁποῖα πρέπει ν’ ἀνατείλῃ.

Ἡ ζωὴ σου εἶναι ἐν ποίημα μέσα εἰς τὴν σκληρὰν καὶ κουραστικὴν πεζότητα, εἶναι ὅ,τι ἡ δρόσος εἰς τὴν κατάξηρον πεδιάδα, ὅ,τι ἡ ὕασις διὰ τὸν ὀδοιπόρον τῆς ζωῆς. Πολλὰ κατέπεσαν καὶ πολλὰ θὰ καταπέσωσιν ἀκόμη· ἐκεῖ ὅπου ὑψοῦντο ἄλλοτε λαμπρὰ ἰδανικά παλάτια, βαθεῖς καὶ σκοτεινοὶ ὑπόνομοι ἀνασκάπτονται, τοὺς γλυκεῖς τόνους τῆς κιθάρας ἀντικατέστησε τῆς αἰμοβαφοῦς σφύρας ὁ μονότονος ρυθμὸς καὶ οἱ κρωγμοὶ τῶν σαρκοβόρων ὀρνέων τὰς παλαιὰς ποιητικὰς διαχύσεις. Πάντα ταῦτα παρῆλθον ἢ κατέπεσαν, μόνον δὲ σὺ θὰ μείνης ὡς τὸ αἰώνιον ποίημα τῆς Δημιουργίας, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς ὑπενθυμίξῃ, τοῦλάχιστον, τ’ ἀγνὰ σύμβολα τῆς ζωῆς, τὰ ὁποῖα σκληρὰ ἐποδοπατήσαμεν.

Μόνον σὺ μένεις ! Μένεις διὰ νὰ ἐξαγνίσῃς τὸ περιβάλλον, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεσαι, μένεις διὰ νὰ χαρίσῃς ἐν ὄραμα εἰς τὸν ποιητὴν, ἐν μειδίῃ εἰς τὸν κατάκοπον, τὴν ἐλπίδα εἰς τὸν ἐρωτευμένον. Καὶ ὅταν ἐξαντήσῃς τὴν τελευταίαν ἰκμάδα τοῦ στελέχους σου, πάλιν ὁ μυστικὸς σου θάνατος μοῦ χαρίζει κάτι πολῦτιμον καὶ μοῦ λέγει : Ἄν δὲν κατώρθωσες νὰ ζήσῃς εὐτυχῆς, μάθε τοῦλάχιστον ν’ ἀποθάνῃς γενναίως.

Θύμος

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ

Η ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ
ΚΑΙ Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Τὴν Γαλλίαν συγκινεῖ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐν ζήτημα. Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ εκπαιδευτικὰ προγράμματα διὰ τοῦ νόμου τοῦ ψηφισθέντος τὸ 1902 ἠλαφρύνθησαν πολὺ ἀπὸ τῆς λατινικῆς γλώσσης, τὴν ὁποίαν σχεδὸν κατήργουν. Τώρα ὁμοῦ, κατόπιν ἐνεαετοῦς στερήσεως, ἡ Γαλλικὴ ἀκαδημία καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ μεγάλοι φιλόλογοι τῆς Γαλλίας — φιλόλογοι ὄχι μὲ τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν δίδομεν ἡμεῖς — ἀπεφάσισαν νὰ συνάψωσι κυριολεκτικὸν ἀγῶνα πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς λατινικῆς γλώσσης εἰς τὰ προγράμματα τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως. Ἐν ὑπόμνημα, ὑπογεγραμμένον ὑφ' ὄλων τῶν ἀκαδημαϊκῶν, ὑπεβλήθη εἰς τὴν Κυβέρνησιν, δύο δὲ σύλλογοι, ὁ εἰς φιλολογικὸς καὶ ὁ ἄλλος πολιτικὸς, καταλέγοντες μεταξὺ τῶν μελῶν των τοὺς διαπρεπεστέρους intellectuels τῆς Γαλλίας, συνστήθησαν διὰ νὰ ἐπιτύχωσι τὴν ἐπαναφορὰν ταύτην. Ὁ τύπος ἐν Γαλλίᾳ βρῖθαι ἀρθρῶν καὶ πραγματειῶν, αἱ ὁποῖαι καταλήγουσι μὲ τὰς λέξεις ταύτας: Πρέπει νὰ ἐπανέλθῃ ἡ λατινικὴ γλῶσσα εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν, πρέπει νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε.

Μεταξὺ τῶν ἀρθρογράφων ὁ ἀκαδημαϊκὸς Marcel Prevost, ὁ νεωτεριστικώτερος ἴσως τῶν συναδέλφων του, εἰς ἐν γαλλικὸν περιοδικὸν δημοσιεύει ἔκτενὲς καὶ θερμὸν ὑπὲρ τῆς λατινικῆς ἀρθρον. Φρονεῖ ὅτι ἡ παιδείσις ἄνευ τῆς λατινικῆς γλώσσης εἶναι ἀτελής καὶ σχεδὸν χυδαία· ὁ Γάλλος, διὰ νὰ ἐννοήσῃ, λέγει, καλὰ τὴν γλῶσσάν του, διὰ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὸ πνευμά της, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν καλλονὴν της, πρέπει νὰ εἰξεύρῃ λατινικά, καὶ πολλὰ λατινικά μάλιστα, νὰ τὰ μάθῃ ὡς ζωντανὴν γλῶσσαν, διότι ἡ λατινικὴ δύναται νὰ καταστῇ ζῶσα γλῶσσα εὐθὺς ὡς ἡμεῖς θελήσωμεν. Καὶ καταλήγει:

«Μόνον μὲ τὸν τρόπον τοῦτον θὰ δυνηθῶμεν ν' ἀποκτήσωμεν ἀληθῆ, πραγματικὴν καὶ ἐθνικὴν παιδείυσιν, τὴν ὁποίαν παραλόγως κατεστρέψαμεν, θέλοντες νὰ μιμηθῶμεν τοὺς Γερμανούς. Τοὺς ἐμιμήθημεν μίαν φορὰν ἔτι κακῶς καὶ ἀντιστρόφως. Ἐμιμήθημεν τὰ φαινομενικὰ σημεῖα τῆς ἐκπαιδεύσεώς των, ἀντὶ νὰ μιμηθῶμεν τὸ πνευμά των. Διότι, ἂν ὑπάρχῃ ἐκπαίδευσίς μὲ τάσεις καθαρῶς ἱστορικὰς καὶ προγονικὰς, ἡ παιδείσις τῶν Γερμανῶν εἶναι ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην τοιαύτη. Ὑποθέσατε πρὸς στιγμὴν ὅτι ὑπὸ τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν καὶ ὑπὸ τὸ ὄψος ἡ τὰς ρίζας αὐτῆς ἀναγνωρίζεται ἡ γλῶσσα λαοῦ τινος ἀρχαίου, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ἰσχυρότερος τῶν λαῶν, μὲ ἱστορίαν λαμπρὰν καὶ θαυμασίαν φιλολογίαν· νομίζετε ὅτι ἡ γλῶσσα τοῦ λαοῦ ἐκείνου δὲν θ' ἀπετέλει τὴν βάσιν τῆς γερμανικῆς παιδείας; Ἄ! φαντάζομαι τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους θὰ ἀπήγγελλεν ὁ Κάιζερ ἐκθειάζων

τὴν μελέτην τῆς γλώσσης ἐκείνης τῶν ἀρχαίων καὶ ἐνδόξων προγόνων! . . . Λοιπὸν ἡ σεβαστὴ γλῶσσα, ἡ ὁποία μᾶς συνδέει πρὸς ἕ,τι ὑπῆρξε πεπολιτισμένον, πρὸς τὸ παρελθόν, ἡ λατινικὴ γλῶσσα, ἡ ἀληθῶς μητρικὴ τῶν Γάλλων γλῶσσα, ἀπορρίπτεται παρ' ἡμῶν ὡς ἄχρηστος ἢ ἐπικίνδυνος κληρονομία . . . Ποῖος παραλογισμὸς! Ὅποια ἀνόητος ἀπώλεια δυνάμεως! Πρέπει ἐξάπαντος ἡ λατινικὴ γλῶσσα νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὴν γαλλικὴν ἐκπαίδευσιν. Ἡ λατινικὴ εἶναι γλῶσσα ὡς ἄλλαι, μόνον δὲ διὰ τοῦ τρόπου, δι' οὗ τὴν διδάσκωμεν — ἴσως — εἶναι ἀξία νὰ ὀνομασθῇ νεκρά. Εἶναι ὁμοῦ ἀθάνατος καὶ καθὸ ἀθάνατος πρέπει νὰ διδάσκεται ὡς ζῶσα».

Αὐτὰ γράφει ὁ Γάλλος ἀκαδημαϊκὸς τὸ ἐνδέκατον ἔτος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, τοῦ αἰῶνος τῶν ἀεροπλάνων, τῶν μηχανῶν καὶ τῆς φοβερᾶς πρακτικότητος. Τί θὰ ἔλεγαν οἱ καλοθεληταὶ μᾶς ἂν καὶ πολὺ ὀλιγώτερα ἔλεγομεν περὶ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς, ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους μᾶς ἀνήκει πολὺ περισσότερον ἢ ἡ λατινικὴ εἰς τοὺς Γάλλους; Θὰ μᾶς κατηγοροῦν ἐπὶ πατραγαθίᾳ καὶ ἀρχαιομανίᾳ καὶ θὰ μᾶς ἔφεραν πρόχειρα παραδείγματα τοὺς Γερμανοὺς καὶ τοὺς Γάλλους. Συνήθη ἐπιχειρήματα τῶν ἰδεῶν των. Ἐν τούτοις ἰδοὺ τί λέγουν οἱ Γάλλοι, ἰδοὺ τί πραγματικῶς εἶναι οἱ Γερμανοὶ.

ΑΡΧΑΙΟΦΙΛΟΣ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Κάποτε μᾶς φαίνεται, ὅτι βαδίζομεν εἰς ἓνα ὑπόγειον ὁδόν, τὸν ὁποῖον τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς λυχνίας μᾶς παρουσιάζει κατοικήσιμον, ἤρεμον, καὶ μάλιστα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κομψότατα ἐπεστρωμένον μὲ ἄνθη, διάστικτον ἀπὸ πολυτίμους λίθους, μὲ ἀπομεμακρυσμένας, ἀλλ' ἀσφαλεῖς καὶ βεβαίας ἐξόδους.

Αἰφνης ὁμοῦ μέρος ἐκ τοῦ θόλου τοῦ ὑπογείου αὐτοῦ ὁδού καταπίπτει . . . καὶ ἓνα κῶμα ἡλίου εἰσέρχεται: Ἀποκάλυψις ἀπτόμος, εἰδεχθῆς καὶ ἀποτρόπαιος! Τὰ ἄνθη δὲν ἦσαν ἄλλο, εἰμὴ ἔρπετά, οἱ πολύτιμοι λίθοι, ἐκροαὶ γλοιώδεις καὶ αἱ ἀσφαλεῖς ἐξοδοὶ καταδόθραι.

ὦ! τότε, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, πόσον θὰ ἐπεθύμει τις νὰ φύγῃ γρήγορα! ἐξω! ἐπάνω! Ἀλλὰ δὲν ἀνακαλύπτει γύρω του, ὅπου καὶ ἂν εἰσαγάγῃ τὴν κεφαλὴν, τὰς χεῖρας, εἰμὴ πλήθος τοιχωμάτων εἰρωνικῶς ὑψουμένων . . ., τοίχους! τοίχους! τοίχους!

Κάποτε! . . .

ΙΟΥΛΙΑ Ι. ΚΑΡΑΛΗ

ΤΟ ΡΟΔΟΝ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Ὁ ὄρσιον τοῦτο τῆς ἐποχῆς ἄνθος, ὅπου φύεται, ἔχει ἐνθουσιάζει ὅλους τοὺς ποιητὰς, οἱ ὁποῖοι μὲ διαφόρους μύθους καὶ παραδόσεις τὸ ἐγκωμιάσαν, τὸ ἐθεοποίησαν καὶ τὸ ἀνεβίβασαν μέχρις ἐβδόμου οὐρανοῦ.

Ἀπὸ τοῦ Ἀνακρέοντος μέχρι τῶν σημερινῶν ποιητῶν μᾶς ὀνομάσθη *ἄνθος ἐρώτων*, *βασιλεὺς τῶν ἀνθέων* καὶ χίλια ἄλλαι τῷ ἀπεδόθησαν ὀνομασίαι.

Οἱ Ρωμαῖοι ὑπερηγάπων τὰ ρόδα.

Ἡ Κλεοπάτρα, εἰς ἐν ἐκ τῶν θαυμασιῶν καὶ πολυτελεστάτων συμποσίων της, ὑπεδέχθη τὸν Ἀντώνιον εἰς αἴθουσαν, τῆς ὁποίας τὸ δάπεδον ἦτο στρωμένον μὲ παχύστατον στρώμα εὐωδιστάτων πετάλων ρόδων.

Φαίνεται δὲ ὅτι ἔκαμεν εἰς τὸν Ἀντώνιον τὴν μεγάλην ταύτην ἐκπληξιν, διότι ἐγνώριζε τὴν ὑπερβολικὴν πρὸς τὰ ρόδα ἀγάπην του, ἀφοῦ, κατὰ τὴν ἱστορίαν, ὁ Ἀντώνιος ἀποθνήσκων παρεκάλεσεν ὅπως τὸν τάφον του περιορᾶν μὲ τριαντάφυλλα.

Ἀλλὰ καὶ ὡς δείγμα τῆς γενναιότητος καὶ τῆς στρατηγικῆς ἱκανότητος τῶν Ρωμαίων στρατηγῶν ἐπετρέπετο νὰ χαραχθῇ εἰς τὰς ἀσπίδας των ρόδον, κατόπιν ὁμοῦ νίκης εἰς ἐνδοξόν τινα μάχην.

Πρὸς δέ, οἱ ἀριστοκράται καὶ ὁ πατριζιος τῆς Ρώμης ἐθεώρουν προσφιλὲς ἄρωμα τὸ ροδέλαιον καὶ ἕτερόν τι ἀπόσταγμα ἐκ ρόδων.

Καὶ κατὰ τὸν μεσαῖωνα εἰς τὸν πόλεμον τῶν δύο ρόδων, τὸ χαριτωμένον ἄνθος ἐχρησίμευεν ὡς διακριτικὸν σύμβολον τῶν ἀντιμαχομένων.

Ἐκτὸς τῶν πολλῶν γνωστῶν μύθων, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀφιερωμένοι εἰς τὸ ρόδον, ὠραιότατος εἶναι καὶ ὁ ἐξῆς τοῦ Πέρσου ποιητοῦ Ἄττερο:

Τὰ πτηνὰ ὅλα προσέρχονται ἡμέραν τινα ἐνώπιον τοῦ Σολομῶντος καὶ παραπονοῦνται διότι ἡ ἀηδὼν μὲ τὸ νυκτερινόν της ἄσμα διαταράττει τὴν ἡσυχίαν των.

Ὁ Σολομῶν συγκινεῖται καὶ δίδει δίκαιον εἰς τὴν ἀηδὼνα, ὅταν ἀκούῃ, ὅτι τὸ καλλικέλαδον πτηνόν, τρελλὸν ἀπὸ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν βασιλέα τῶν ἀνθέων, τὸ τριαντάφυλλον, ἀγρυπνεῖ καθ' ὅλην τὴν νύκτα καὶ ψάλλει τὸν πρὸς αὐτὸ παράφορον ἔρωτά του.

Κατὰ τινα ἀνατολικὴν παράδοσιν, τὰ ρόδα ἀνεφύθησαν ἀπὸ τὸν ἰδρῶτα τοῦ Μωάμεθ, ἔνεκα δὲ τούτου οἱ Τοῦρκοι οὐδέποτε πατοῦν ροδοπέταλον, οὔτε ἀνέχονται ρόδον πεταγμένον κατὰ γῆς.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἀνατολικοὶ λαοὶ κατ' ἄλλον τρόπον ἐθεοποίησαν τὸ ἀριστὸν τῶν ἀνθέων.

Ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ἀγάμων νεανίδων τῶν λαῶν τούτων, ὡς σημεῖον τῆς εἰς τὸν σκοτεινὸν τάφον προώρου ἐκλιπούσης παρθένου, γλύφεται ρόδον.

ΑΝΑΣΤ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΖΗΝ

Τὸν βλέπομεν τακτικὰ νὰ ἔρχεται κάθε βράδυ εἰς τὸ καφενεῖον καὶ νὰ πλησιάζῃ τὸ τραπέζι μας. Μᾶς χαιρετᾷ καὶ λαμβάνει δύο-τρεις ἀπὸ τὰς κρεμασμένας ἡμεριδᾶς καὶ ὄρθιος τὰς διαβάζει. Εἶναι πάντοτε βιαστικὸς καὶ ποτὲ δὲν κάθεται δι' ἓνα λεπτόν. Νομίζει κανεὶς ὅτι ἔβαλεν ὄρκον ποτὲ του νὰ μὴ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μὲ καδέκλαν καφενεῖου.

— Τί νέα, Μιχαλάκη; τὸν ἐρωτῶμεν.

— Αὔριο θὰ σᾶς τὰ πῶ, μᾶς ἀπαντᾷ καὶ βλέπει τὸ ὥρολόγι του. Τώρα δὲν ἔχω καιρόν. Μὲ περιμένουν εἰς κάποιον ἐπίσημον δεῖπνον. Σήμερα ὅμως σκοτώθηκα διὰ νὰ προφθάσω. Πρὸ τοῦ γεύματος εἶχον συνέντευξιν διὰ μίαν σπουδαίαν ὑπόθεσιν μὲ τὸν ὑπουργόν, εἰς τὸν ὁποῖον συνεστήθην ἀπὸ τὸν φίλον μου βουλευτήν. Ἐπειτα μὲ ἐκράτησεν εἰς τὸ γεῦμα κάποιος γνωστός μου τραπεζίτης, μὲ τὸν ὁποῖον ἐκλείσα συμφωνίαν διὰ μίαν λαμπρὰν ἐπιχείρησιν. Μετὰ ταῦτα εἶχα συνέντευξιν μὲ τὸν πατέρα κάποιας κόρης, τὴν ὁποίαν μὲ προξενοῦν ὡς νύμφην. Τώρα ἔρχομαι—ἔδῶ χαμογελᾷ—ἀπὸ κάποιαν συνέντευξιν, εἰς τὴν ὁποίαν διήλθον στιγμὰς γλυκυτάτας...

— Ἄ, ἄ, ἐρωτικὴ λοιπὸν συνέντευξις, τὸν ἐρωτῶμεν μὲ περιέργειαν.

— Καὶ τώρα, ἐξακολουθεῖ ἐκεῖνος μειδιῶν χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, βιάζομαι διὰ κάποιον ἐπίσημον δεῖπνον. Χαίρετε, κύριοι.

— Καλὴν ὄρεξιν καὶ νὰ μᾶς ἐνθυμῆσαι, κύριε Μιχαλάκη.

Ἡ ἄμεμπτος ἐνδυμασία του, καὶ πρὸ πάντων ἡ σοβαρότης τῶν λόγων του, μᾶς ἔκαμον νὰ τρέφωμεν ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς λόγους του.

Ἐνας ὅμως πυρρῶνιστὴς ρωμηὸς, εἰς τὸν ὁποῖον τίποτε δὲν σημαίνουν αὐτὰ, μιὰ βραδυὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Μιχαλάκη μᾶς εἶπε:

— Βρὲ παιδιά, τοῦ Μιχαλάκη αἱ δουλῆς δὲν εἶναι παστρικάς. Θὰ τὸ ἀποδείξω.

Καὶ τὸν παρηκολούθησεν ἀπὸ μακρού. Ἡμεῖς ἐμείναμεν ἀναμένοντες τὸ ἀποτέλεσμα.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐπέστρεψεν ἰδρωμένος, λαχανιασμένος καὶ ἔπεσεν ἐπάνω εἰς μίαν καδέκλαν.

— Ὦχ! Μ' ἐσκότωσεν ὁ ἀθεόφοβος μὲ τὸ περπάτημα.

Ἡμεῖς τὸν ἠρωτήσαμεν μὲ περιέργειαν:

— Εἶδες τὸ σπουδαῖον δεῖπνον; Σ' ἐπῆρε μαζύ του; Εἶχε πολὺν κόσμον; Θὰ ἦτο ἕκτακτον.

Παρ' ὄλην τὴν κούρασίν του ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Τί δεῖπνον καὶ ξεδεῖπνον, ἀδέλφια μου. Αὐτὸς πῆρε δρόμο τοῦλάχιστον μιᾶς ὥρας, ἔσπασε τὸ τραπέζι ἐνὸς μικροῦ μπακάλικου καὶ παρήγγειλε... πατσᾶν!

Ἡμεῖς ἐγελάσαμεν μὲ τὴν πονηρίαν τοῦ ρεκλαμαδόρου Μιχαλάκη.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τσοῦπ! νάτος εἰς τὸ καφενεῖον.

— Καλὴν ἐσπέραν σας, κύριοι.

— Γειά σου, κύριε Μιχαλάκη. Τί νέα;

— Σήμερα δὲν εἶδα τὸν φίλον μου βουλευτήν διὰ νὰ τὰ μάθω.

Ἐβγαλε καὶ εἶδε τὸ ὥρολόγι του καὶ ἐκίνησε νὰ φύγῃ.

— Δὲν κάθεται ὀλίγο;

— Ὦχι, εὐχαριστῶ. Ἐχω κάποιαν νέαν συνέντευξιν.

Ἐμειδίασε, μᾶς ἐχαιρέτησε καὶ ἔφυγε.

— Φαίνεται ὁ μπακάλης κατὰ νέον τρόπον θὰ μαγειρεύσῃ τὸν μπατσᾶν.

Ὁ Μιχαλάκης δὲν ἠννόησε ποτὲ ὅτι γνωρίζομεν τὸ μυστικόν του καὶ ἡ ἱστορία αὕτη ἐπαναλαμβάνεται κάθε βράδυ πρὸς γενικὴν θυμηδιάν.

Καὶ ὅμως κατὰ βάθος εἶναι εὐτυχὴς ἄνθρωπος αὐτός. Διότι, ἀπατῶν τὸν κόσμον, ἀπατᾷ τὸν ἑαυτὸν του συγχρόνως, καὶ νομίζον ὅτι παρευρίσκει εἰς σπουδαῖα συμπόσια καὶ τσαῖ, ὅτι ἔχει συνεντεύξεις πολιτικὰς καὶ ἐρωτικὰς, ἀρκεῖται τρώγων ἡσυχῶς τὸν πατσᾶν κάποιου μακρυνοῦ μπακάλη. Καὶ αὐτὸ εἶναι εἰς τρόπον βίου.

Πόσοι τῶν ἀνθρώπων θὰ ἐπεθύμουν ἔτσι εὐκόλα νὰ ἐπραγματοποιήσουν τὰ ὄνειρά των, ὅταν κατ' ἄλλον τρόπον εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον!

ΝΙΚΟΣ ΝΟΥΛΗΣ

Ἄσ' Ὀλα

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ, ΤΕΧΝΑΙ

— Ἡ φθίσις θεραπεύεται; Μάλιστα, ἀπαντῶσιν οἱ ἰατροὶ Μπερναρδίνι καὶ Ντιεπάρο. Ἡ φοβερὰ αὕτη νόσος, ἡ ὁποία τόσο ἀνοικτιρμόνως μαστίζει τὴν ἀνθρωπότητα, παύει πλέον νὰ εἶναι διὰ τὴν ἐπιστήμην ἀπρόσβλητος, δαμάζεται καὶ αὕτη ὡς τόσαι ἄλλαι καὶ μάλιστα πολὺ ἀποτελεσματικῶς. Κατὰ τοὺς ἀνωτέρω ἰατροὺς, ὁ ἐν Βουδαπέστη ἰατρός ἐπίσης Σενδέφρου ἀνεκάλυψε σκευασίαν ἐκ menthol καὶ iodine, ἡ ὁποία δι' ἐνέσεων εἰσερχομένη εἰς τὸν ὄργανισμὸν καταστρέφει τὰ μικρόβια τῆς πνευμονικῆς φυματιώσεως. Οἱ στεοτόκοκκοι ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς θεραπείας καταστρέφονται, οἱ δὲ βάκκιλοι εὐθύς ἀμέσως χάνουσι τὴν διαβρωτικὴν ἐνέργειάν των. Ἡ θεραπεία διαρκεῖ τριάκοντα συνεχῶς ἡμέρας, ἔδωκε δὲ λαμπρότατα ἀποτελέσματα καὶ εἰς περιπτώσεις φυματιώδους λαρυγγίτιδος, ἡτις ἐθεωρεῖτο μέχρι τοῦδε ἀσφαλῶς θανατηφόρος. Εἶθε ὁ αἰὼν μας νὰ καταγάγῃ τὸ καίριον πλῆγμα κατὰ τοῦ ὑπόουλου τούτου ἐχθροῦ τῆς ζωῆς.

— Εἰς θαλάσσιος κολοσσὸς καθειλκυσθῆ πρό των ἡμερῶν εἰς Belfast, ὀνομασθεὶς «Titanic». Εἶναι τὸ μεγαλύτερον ἐμπορικὸν ἀτιμόπλοιον τοῦ κόσμου, ἔχει μῆκος 268 μέτρων καὶ δύναται νὰ περιλάβῃ 2400 ἐπιβάτας.]

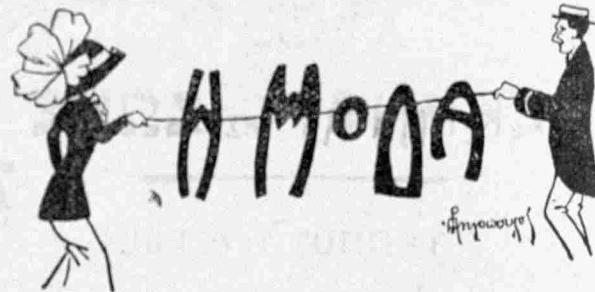
— Οἱ κατακτητὰι τοῦ ἀέρος ἐπληθύνθησαν, τὰ ἀεροπλάνα θὰ διασχίζωσι πλέον τὸν οὐρανὸν τόσο πυκνά, ὅπως καὶ αἱ ἄμαξαι καὶ τὰ αὐτοκίνητα εἰς τοὺς στενοὺς δρόμους μας. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὰ ὀπλίσωμεν καὶ μὲ μέσον ἐπικοινωνίας. Ὁ Lippman εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν ἀνεκοίνωσε μελέτην τοῦ Α. Senonque περὶ τοῦ ἀνευ σφύματος τηλεγράφου εἰς τὰ ἀεροπλάνα. Φαίνεται ὅτι ὁ ἀσφύματος πολὺ ταχέως θὰ ἐγκατασταθῇ καὶ εἰς αὐτά, θ' ἀποδώσῃ δὲ πολλὰς ὠφελείας σχετικῶς μὲ τὰς ἐπιστημονικὰς καὶ στρατιωτικὰς ἐξερευνήσεις, τὰς ὁποίας τὰ ἀεροπλάνα ἀναλαμβάνουσι.

— Μετὰ τὸ ἀγώνισμα τῶν ἀεροπλάνων δρόμου Παρισίων—Μαδρίτης, τοῦ ὁποίου τὴν πρωτοβουλίαν ἔσχεν ἡ ἐφημερὶς «Petit Parisien», εἶχομεν καὶ ἕτερον ἐπίσης μέγα ἀγώνισμα Παρισίων—Ρώμης—Τουρίνου, διοργανωθὲν ὑπὸ τῆς ἐφημερίδος «Petit Journal». Εἰς αὐτὸ ἔλαβον μέρος πολλοί, τὴν δὲ τετάρτην ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως ἡμέραν οἱ ἀεροδρόμοι εὐρίσκοντο ὡς ἐξῆς: Beaumont εἰς Ρώμην, Garros καὶ Frey εἰς Πίζαν, Vidart εἰς Νίκαιαν καὶ Kimmerling εἰς Brignoles. Ὁ Beaumont, ὅστις ἔφθασε πρῶτος ἐν μέσῳ ἀπείρου ἐνθουσιασμοῦ εἰς Ρώμην, εἶναι ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ὀνομάζεται δὲ πραγματικῶς Conneau, διότι τὸ Beaumont εἶναι ψευδώνυμον.

— Ἡ ἀεροπλοῖα ἔχει καθ' ἐκάστην καὶ νέα θύματα. Οὕτως ἀγγέλλεται ἐκ Τουλῶνος ὅτι, ἐνῶ δύο ἀξιωματικοὶ ἐπεχείρουν ἀνάβασιν μὲ τὸ δίπλανόν των, ἡ κινητήριος μηχανὴ ἐβλάβη καὶ τὸ μηχάνημα κατέπεσεν ἀποτόμως, θραυσθὲν καὶ πληγῶσαν πολὺ σοβαρῶς τοὺς ἀναβάτας. Καὶ τὸ δυστύχημα τοῦτο δὲν εἶναι τὸ μόνον, διότι καὶ ἐξ ἄλλων πόντων τῆς Εὐρώπης ἀγγέλλονται παρόμοια. Ἐν τούτοις, φαίνεται ὅτι ὁ κόσμος τὰ ἐσυνείθισε νὰ τὰ θεωρῇ φυσικά. «Τέτοιος εἶναι ὁ κόσμος, παρατηρεῖ κάποιος Γάλλος χρονογράφος» συγκινεῖται μόνον εἰς τὸ πρῶτον δυστύχημα, εἰς τὴν πρώτην θεομηνίαν. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι θὰ πάθουν δεῦτεροι, οὐδὲ τοῦ ἐλαχίστου οἴκτου θὰ τύχωσι!»

— Καὶ πάλιν ἡ ἀεροπλοῖα. Κατόπιν τῆς καταπληκτικῆς ὄχι μόνον προόδου, ἀλλὰ καὶ θρασύτητος τῶν ἀεροπλάνων, τὰ ὁποία ἀκωλύτως διέρχονται ὑπεροπτικώτατα τὰ κάτωθεν αὐτῶν σύνορα τῶν κρατῶν καὶ ἐνσκήπτουν ὅπου θελήσουν, ἡ Ἀνθρωπίνῃ Δικαιοσύνῃ ἐσκέφθη ὅτι ὄφειλε νὰ θέσῃ κάποιον χαλινόν. Συνεκλήθη λοιπὸν Διεθνὲς Νομικὸν Συμβούλιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀντιπροσώπεύονται 17 κράτη. Τὸ Συμβούλιον τοῦτο θὰ συζητήσῃ περὶ πολλῶν σχετικῶς πρὸς τὸ Δίκαιον ζητημάτων, ὡς λ.χ. περὶ ἐλευθέρου κυκλοφορίας τῶν ἀεροπλάνων εἰς ὅλα τὰ κράτη, περὶ τῆς ὑπεροπτικότητος αὐτῶν, περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς καθόδου, περὶ τῶν προξενουμένων ζημιῶν καὶ περὶ πολλῶν ἄλλων. Τὸ Συμβούλιον ἤρχισε τὰς ἐργασίας του, τὰς ὁποίας θ' ἀποπερατώσῃ ταχύτατα ὥστε λίαν προσεχῶς οἱ νομικοὶ θὰ ἔχωσι νέον Δίκαιον ὑπ' ὄψει των. Τὸ Ἀεροπλανικὸν Δίκαιον.

— Εἰς τὴν Ὀπέρα Comique ὁ Jules Claretie παρέστησεν ἐν μελοδραμάτιον, τὴν «Therèse», ὅπερ ἐτόνισεν ὁ Massenet. Τὸ ἔργον τοῦτο παρεστάθη εἰς Monte Carlo, ὑπερήρесе δ' ἐξ ἴσου.

Όραϊον υπόδειγμα τελευταίου συρμού είναι τὸ παρατιθέμενον· συνειθίζεται πολὺ εἰς τὰς ὑπαίθρους συναθροίσεις καὶ κατασκευάζεται ἀπὸ μεταξωτὸν ὕφασμα· φέρει κομβία κατὰ μῆκος τῆς φούστας, ἡ ὁποία καλύπτεται ἀπὸ λευκὴν μουσελίναν κεντημένην à l'anglaise, κορσὰς ἐστολισμένον μὲ τὴν ἰδίαν γαρνιτούραν καὶ μὲ τραχηλιά. Ζώνη ἀπὸ βελούρου μαύρου ἐνούμενη πλαγίως.

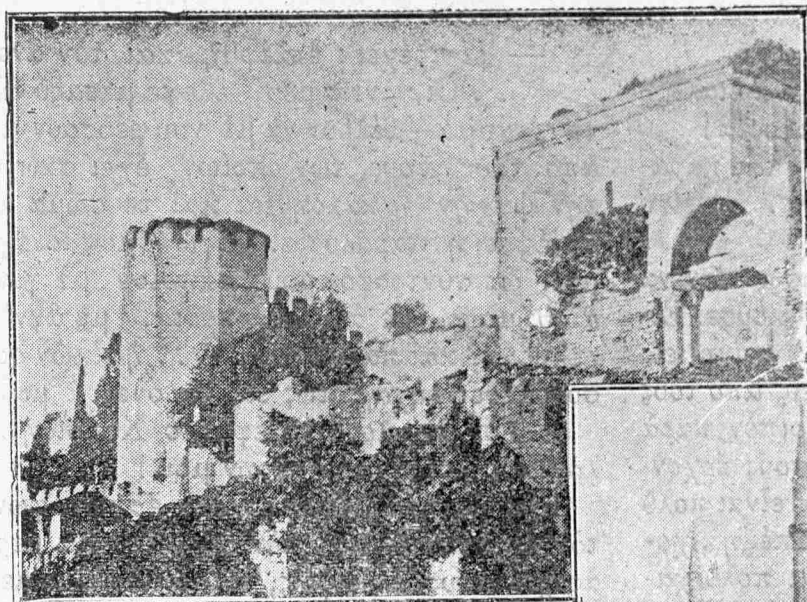

Χαιρετισμός.

ΣΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

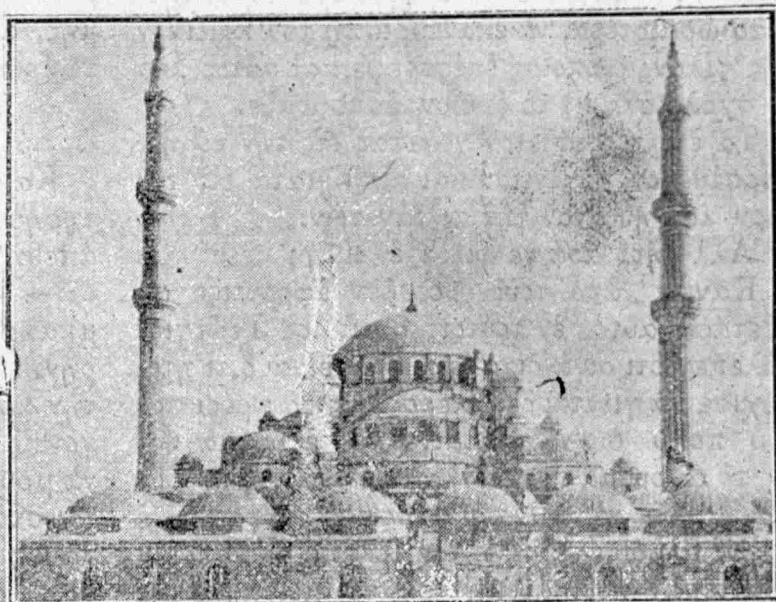
Τρέχει, πετᾷ τὸ καραβάκι
στὰ καταγάλανα νερά
εἴ ἐκεῖ ψηλά ἓνα πουλάκι
μὲ χάρι' ἀνοίγει τὰ πτερά.
Ο ναύτης πάνω στὸν ἰστό του
λύνει καὶ δένει τὰ σχοινιά
καὶ τραγουδεῖ μὲ τὴν καρδιά
τώρα π' ἀνοίξαν τὰ πανιά.

Σὲ λίγο φθάνουν' στὴν πατρίδα,
θαύρουν τὴν μάνα μοναχὴ,
εἶναι ἡ μόνη τῆς ἐλπίδα
καὶ τὸ προσμένει ἡ πτωχὴ.
Πότε θὰ ἔλθῃ ἔκειν' ἡ ὥρα,
πότε θὰ φθάσουν στὴν φοιτῆ,
να πέσουν μὲς στὴν ἀγκαλιά τῆς
καὶ νὰ χορτάσουν μὲ φιλιὰ!...

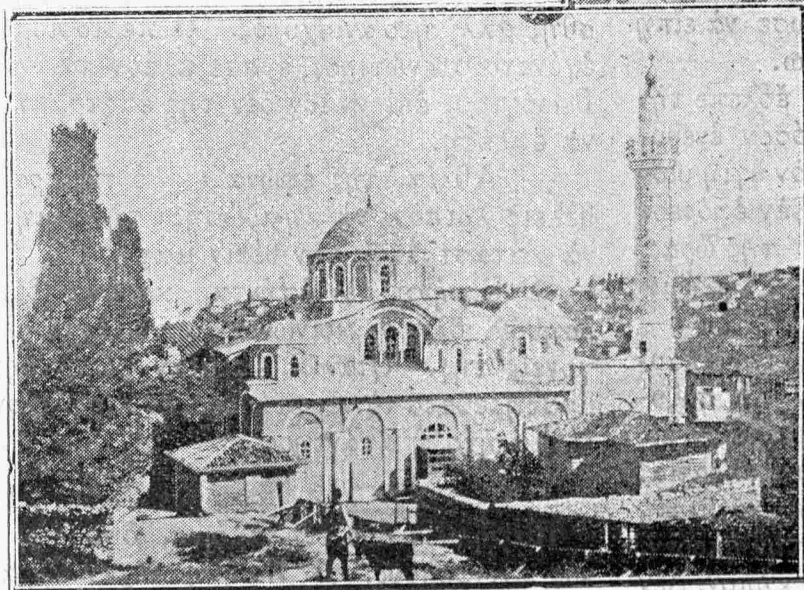

Τὸ Ἐπταπύργιον
καὶ ἡ Χρυσὴ πύλη.

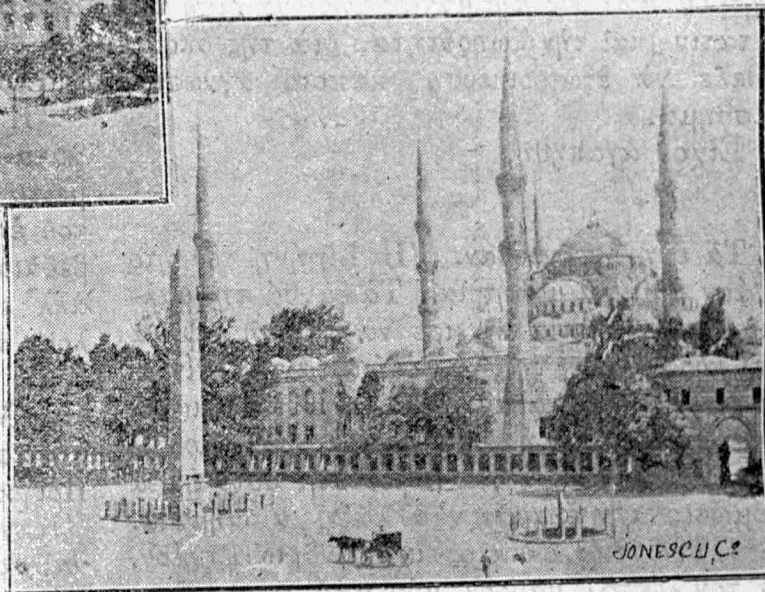
ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ
ΑΕΙΣΘΕΑΤΩΝ

Τέμενος Μωάμεθ
τοῦ Κατακτητοῦ.

Ἡ Ἁγία Σοφία.

Ὁ Ἱππόδρομος μετὰ τοῦ ὀβελίσκου.

Καχριέ τζαμί.

ΤΟ ΘΥΜΑ

ΕΙΧΟΝ γνωρισθῆ κατά τὴν πρώτην ἐκείνην ἡλικίαν, ἢ ὅποια εἶναι τόσο ἀφελῆς, τόσο ὠραία, κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, ἣτις δὲν γνωρίζει τὰ κοινωνικὰ διακρίσεις καὶ ὀλοὺς τοὺς ἄλλους τῆς

ἐποχῆς μας περιορισμοὺς.

Αὐτός, δωδεκαετής, ὑψηλό, μελαχροινὸ καὶ ρωμαλαῖο παιδί τοῦ γεωργικοῦ ἐπιστάτου τῶν ἐπαύλεων τοῦ κ. Ἰωάννου Χρυσίδου, ἐκείνη κατὰ ἓν ἔτος μικρότερα του, λευκή, ξανθή, χαρίεσσα, κόρη τοῦ πλουσίου ἰδιοκτήτου.

Ἡ οἰκογένεια Χρυσίδου τοὺς θερινοὺς μῆνας, μετὰ τὴν διακοπὴν τῶν σχολῶν, ἐπήγαγεν εἰς τὴν ἀγροτικὴν τῆς ἐπαυλιῶν — ὄχι

μακρὰν τῆς Κωνσταντινουπόλεως — ὅπου ὁ κύριος Ἰωάννης ἐπέβλεπε τὰς ἐργασίας τῶν ἀνθρώπων του καὶ παρευρίσκετο κατὰ τὰς συγκομιδὰς ἢ σύζυγός του Ζωὴ ἐπερνοῦσε τὰς ὥρας τῆς διαβάζουσα μυθιστορήματα καὶ ἡ κόρη των, ἡ ξανθὴ καὶ χαριτωμένη Εἰρήνη, ἀποτινάσσουσα τοὺς περιορισμοὺς τῆς σχολῆς τῆς, ἐρρίπτετο μὲ παιδικὴν ἀπόλαυσιν εἰς τὰ χωράφια καὶ μ' ἓν πλατύγυρο καπέλλο ἐπήγαγεν εἰς τὰ βουστάσια, ἔδλεπε τὸν θερισμόν, ἐσύναζεν ἄνθη καὶ ἐβοηθοῦσε καμμιὰ φορὰ μὲ τὰς λεπτὰς τῆς χεῖρας τὰς βαρεῖας ἐργασίας τῶν χωρικῶν.

Ἡ Ζωὴ αὐτὴ τὴν ἔτερπε καὶ τὴν ὠφέλει.

Εἰς τὴν ἐξοχὴν, κάτω ἀπὸ τὸν ἀναπεπταμένον γαλανὸν οὐρανόν, αἱ γνωριμίαι γίνονται πολὺ εὐκόλα. Ἡ Εἰρήνη δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ συναντήσῃ τὸν Γεώργιον Καλλιῆν, υἱὸν

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΕΓΚΥΩΝ ΚΑΙ ΤΙΚΤΟΥΣΩΝ ΕΥΛΑΜΠΙΟΥ

τοῦ διακεκριμένου τῆς πόλεώς μας Ἱατροῦ
Ἀπαραίτητος ὁδηγὸς πάσης ἐγκύου, διότι διὰ τῆς μελέτης αὐτοῦ ἐξασφαλίζεται ἡ κανονικὴ πορεία τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ προλαμβάνονται πάντες οἱ ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ κίνδυνοι.

τοῦ γενικοῦ ἐπιστάτου τῆς ἐπαύλεως τοῦ πατρὸς τῆς, τὸν ἐγνώρισε καὶ μία φίλια, φίλια παιδικὴ βέβαια, τοὺς συνέδεσεν ἀμέσως.

Ἐκεῖνος προθυμοποιεῖτο νὰ τὴν περιποιῆται καὶ νὰ τὴν ὀδηγῇ πανταχοῦ. Τὴν συνώδευεν εἰς τοὺς περιπάτους τῆς, τῆς ἐξήγει τὰς ἐργασίας τῶν χωρικῶν, τὴν ἐκάλει νὰ θαυμάσουν τὴν ὠραιότητα τῆς φύσεως, καὶ ἔκοπτε πρὸς χάριν τῆς τὰ καλλίτερα λουλούδια τοῦ κήπου καὶ τῶν ἀγρῶν διὰ νὰ τῆς τὰ προσφέρῃ μὲ τὸν χαιρετισμὸν τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Πόσον ὠραία ἐπερνοῦσαν τὰς ἡμέρας των! Πόσον ἐτέρπετο ὁ καθεὶς εἰς τὴν συντροφίαν τοῦ ἄλλου!

Κάθε ἡμέραν εἶχον καὶ μίαν νέαν χαρὰν, διότι ὁ Γεώργιος πάντοτε προσεπάθει νὰ παικίλλῃ τὸν βίον τῆς μικρᾶς του φίλης. Ἡ μόνη δὲ λύπη, τὴν ὅποιαν ἠσθάνοντο, ἦτο τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ Γεώργιος, ἀργὰ πλέον, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, τὴν ἀπεχαιρέτα διὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κομψόν τῆς περίπτερον, αὐτὸς δὲ ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὴν μικρὰν καὶ χαμηλὴν οἰκίαν τοῦ ἐπιστάτου, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἐπαύλεως.

Ἐν τούτοις καὶ τὴν λύπην αὐτὴν διεσκέδαζεν ἡ ἐλπίς. Πόσον ὠραία εἶναι ἡ ἐλπίς τῆς παιδικῆς ἡλικίας!

Τὰ ἔτη ἐπερνοῦσαν. Ἡ οἰκογένεια Χρυσίδου ἐξηκολούθει πάντοτε καθ' ἕναστον θέρος

νά πηγαίνει εις τὴν ἑπαυλὶν τῆς καὶ ἡ μικρὰ Εἰρήνη, ἡ ὁποία ὅσον ἐμεγάλωνε τόσον ἐγίνετο ὡραιότερα, νὰ ἐπανευρίσκη τὸν παιδικὸν τῆς φίλον, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ σχολεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσπούδαζε.

Τὰ ἔτη προσέθετον χάριτας εἰς τὴν κόρην, προσέθετον εὐγένειαν καὶ αἰσθήματα εἰς τὸν νέον καὶ ἠῤῥξαν τὴν φιλίαν των.

Ἄλλ' ἦτο ἀρά γε φιλία ἐκεῖνη;

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο δὲν ἐφρόντιζε νὰ ἐξετάσῃ αὐτὸ, ἐν τούτοις ὁ μικρὸς Γεώργιος ἔβλεπεν ὅτι σιγὰ-σιγὰ ἔπαυε νὰ εἶναι ὅ,τι ἦτο· ἤρχισε νὰ γίνεται δειλότερος, εἰς τὸ πρόσωπόν του πολὺ συχνὰ ἀνέβαινε τὸ ἐρύθημα καὶ εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς τῆς νέας, ἡ καρδιά του ἤρχιζε νὰ πάλῃ με τρόπον διάφορον.

Ἐξ ἄλλου ἡ Εἰρήνη τὸν ἔβλεπε με κάποιαν ἰδιαιτέραν περιπάθειαν· εἰς τὸ μειδιάμα τῆς δὲν ὑπῆρχεν ἡ πρώτη παιδικὴ ἀφέλεια· κάποια ἰδιαιτέρα χορδὴ τῆς καρδίας τῆς τὴν ὠδήγει νὰ χρωματίζῃ τὸ πρὸς αὐτὸν μειδιάμα τῆς με ἰδιαιτέραν χάριν, με ἄγνωστον ἕως τώρα θέλητρον καὶ εἰς τῆς ματιῆς τῆς νὰ δίδῃ τὴν ἔντασιν καὶ τὴν ζωηρότητα, διὰ τῆς ὁποίας ἤθελε νὰ ἐξωτερικεύσῃ κάποιον ἄγνωστον αἰσθημα.

Εἶχον ἀγαπηθῆ.

Τὰ ἔτη ἐπερνοῦσαν. Ἡ Εἰρήνη δὲν ἦτο πλέον ἡ μικρὰ μαθήτρια. Τὰ ξανθὰ τῆς μαλλιά ὡραία ταινία ἤρχισε νὰ κρατῆ ὑψηλὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς, τὰ φορέματά τῆς ἐγίνοντο μακρύτερα καὶ τὸ στήθος τῆς πλουσιώτερον. Ἦτο πλέον ἡ δεσποινὶς Εἰρήνη Χρυσίδου. Ἄλλ' οὔτε ἡ νέα περιβολή, οὔτε ἡ νέα κόμωσις τὴν ἔκαμαν ν' ἀλλάξῃ αἰσθήματα.

Ὁ Γεώργιος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνδρωθῆ πλέον, με τὸν λεπτὸν μαυρὸν μύστακά του καὶ τὸ ἐκφραστικὸν του πρόσωπον, τῆς ἦτο πάντοτε συμπαθῆς, συμπαθέστερος μάλιστα.

Τὸν ἐνόμιζε τὴν χαρὰν τοῦ βίου τῆς, τὸν ἐθεώρει ὡς κάτι ἀναπόσπαστον ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς.

Πόσον ὑπέφερον ὅταν ἐχωρίζετο! πόσον ὑπέφερον! Ὡ! ἡ παιδικὴ ἐλπίς δὲν ἤρχετο τόσον εὐκόλα πλέον εἰς τὰς σκέψεις τῆς καὶ μία φωνὴ σκληρὰ τῆς ἔλεγε:

— Θάψε τὸ αἰσθημά σου· ὁ Γεώργιος Καλλιίδης εἶναι υἱὸς χωρικοῦ, ἐνῶ σὺ κόρη — ἀκουσέ το καλῶς — κόρη πλουσίου!

Ὡ! πόσον ἐσυχαίνεται τὴν ἀποτροπαίαν ἐκεῖνην φωνήν! ποσάκις δὲν ἐπεθύμησε με ὅλην τῆς τὴν καρδιά νὰ ἦτο κόρη κάποιου ἀγρότου, με μόνην περιουσίαν δύο ἢ τρία κτήματα καὶ τοῦτο διὰ νὰ κατορθώσῃ ν' ἀποκτήσῃ τὸν Γεώργιον!

Αὐτὴ ἡ κοινωνικὴ τῆς θέσις τὴν ἐδασάνιζεν. Ἐν τούτοις μία ἀμυδρὰ ἐλπίς τῆς ἐψιθύριζε:

— Ποιὸς ξεύρει...

Τὰ χρόνια ἐπερνοῦσαν. Ἡ κυρία Ζωὴ Χρυσίδου εἶχε πλέον λόγον ν' ἀνοίξῃ διάπλατα τὰ σαλόνια τῆς καὶ νὰ ὑποδέχεται ὅλους τοὺς νέους, οἱ ὁποῖοι ἠδύνατο νὰ ἔχουν ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς κόρης τῆς. Ἐπρεπε νὰ τῆς εὖρη ἓνα γαμβρὸν «καθὼς πρέπει».

Καὶ ὅλος ὁ χειμὼν διήρχετο με ὑποδοχάς, ἐσπερίδας, χοροὺς καὶ χιλιάς δύο συναντήσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Εἰρήνη συνήντα τὸ ἀνθος τῆς περαικῆς κοινωνίας μας.

Καὶ ὅμως πόσον τὸ ἀνθος αὐτὸ τὴν ἀπετροπίαζε! Πάντοτε με κάποιαν ἀηδίαν ἔβλεπε

τοὺς νέους, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐπλησίαζον, ἐνδεδουμένους ἀψόγως με γάντια καὶ φωκὸλ τῆς στιγμῆς, ἀλλὰ με πρόσωπα χλωμά, με μάτια ἐκ τῶν καταχρήσεων θολωμένα.

— Ἄπ' αὐτοὺς λοιπὸν ἔπρεπε νὰ διαλέξῃ ὡς σύζυγον; Ὡ! κατηραμένη περιουσία!

Καμμιά φορά ἐτόλμα νὰ κάμῃ τὰς παρατηρήσεις αὐτὰς εἰς τὴν μητέρα τῆς. Ἐκεῖνη ἀπεθηριοῦτο.

— Τί ἐννοεῖς λοιπὸν, νὰ σὲ δώσω κανένα μπακάλη ἢ σὲ κανένα σκαφτιά; Ἄκουσε, Εἰρήνη, εἶσαι πλουσία καὶ πρέπει νὰ μείνης εἰς τὴν ἀριστοκρατικὴν τάξιν ποῦ ἔχεις ἀπὸ τοὺς γονεῖς σου, τ' ἀκοῦς; δὲν ἔχεις λοιπὸν παρὰ νὰ μοῦ πῆς ποιὸν προτιμᾶς ἀπὸ ὅσους ἔρχονται στὸ σπίτι μας. Ὁ κύριος Μίμης εἶναι πολὺ καθὼς πρέπει, ὑπάλληλος τῆς Τραπεζῆς, χορεύει ὡραία τὸ κοτιλλιδὸν καὶ εἶναι πολὺ χαριτωμένος· ὁ κύριος Τάκης τῆς κυρίας Πολυτύχου εἶναι σωστὸς ζέντλεμαν, τώρα μόλις ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, δὲν βλέπεις με τί χάριν διηγεῖται; Ἄ! ἐγὼ τὸν προτιμῶ ἀπὸ ὅλους.

— Τί λές, καλὲ μαμά; κατώρθωσε νὰ εἶπῃ ἡ Εἰρήνη, ἐγὼ αὐτὸν τὸν ἀηδιάζω.

Ἡ Εἰρήνη, ἐστενοχωρεῖτο διότι ἔβλεπε τὴν καταδίκην τῆς πλησιάζουσας. Πόσον ἐνεθυμείτο τὸν Γεώργιον, τὸν ὡραῖον, τὸν ὑγιῆ υἱὸν τοῦ ἐπιστάτου των! Ἄ! αὐτὸς δὲν ἐφόρεσε βέβαια οὔτε γάντια, οὔτε σμόκιν τῆς ὥρας, ἀλλ' εἶχε τόσα προτερήματα, ποῦ τῆς ὠμίλουν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ψυχὴν!...

Τὸ θέρος ἐκεῖνο δὲν ἐπῆγαν εἰς τὴν ἑπαυλιν. Μόνον ὁ κ. Χρυσίδης ἐπῆγεν. Ἡ σύζυγός του μετὰ τῆς Εἰρήνης θὰ παρεθέριζον εἰς Πρίγκηπον. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἀριστοκρατία. Ὅταν ἡ Εἰρήνη τὸ ἔμαθεν, ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ παρακαλῆ, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὴν ἤκουεν. Ἐπρεπε νὰ παραθερίσουν εἰς Πρίγκηπον. Δὲν θὰ ἔβλεπε λοιπὸν τὸν Γεώργιον τὸ θέρος ἐκεῖνο· ἀλλὰ πῶς θὰ ὑπέφερον;

Ὁ ἔρωσ γεννᾶ πολλάκις τὸ θάρρος καὶ ἡ Εἰρήνη ἤρχισε νὰ σκέπτεται ὅτι πρέπει νὰ γράψῃ δύο γραμμὰς εἰς τὸν προσφιλεῖ τῆς. Τοῦ ἔγραψε πραγματικῶς μερικὰ ἀθῶα πράγματα, τὰς ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴν ζωὴν, τὰς ὡραίας ἡμέρας τῆς ζωῆς τῆς ἐπαύλεως. Ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τὰς γραμμὰς ἐκεῖνας ἐφαίνετο τὸ κυριαρχοῦν αἰσθημα: ὁ ἔρωσ.

Ὁ Γεώργιος ἐγένεν ὁ εὐτυχέστερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου ὅταν εἶδεν ὅτι ἡ Εἰρήνη τὸν ἐνεθυμήθη. Τῆς ἀπήντησε, τῆς ἔστειλε μερικὰ ροδοπέταλα εἰς τὸ γράμμα του καὶ τῆς ἐξέφραζε τὴν ἐλπίδα, ὅτι τὸ προσεχὲς ἔτος θὰ τὴν ἔβλεπεν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Αἱ ἐπιστολαὶ των διεσταυρόνοντο πλήρεις ἀπὸ τρυφερὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποία δὲν ἔφερον πλέον προσωπίδα.

Ἐξαφνα πᾶσα ἀπάντησις ἐκ τοῦ Γεωργίου παύει. Ἡ Εἰρήνη εἶχε στείλει δύο γράμματα καὶ ὁ Γεώργιος κανέν· στέλλει καὶ τρίτον· ἡ αὐτὴ σιωπῆ.

— Τί νὰ συνέδῃ ἀρά γε; μήπως ἠσθένησε; μήπως ἐφυγεν ἀπ' ἐκεῖ; ἐσκέπτετο, ἀλλ' ὁ πατέρας, ποῦ μένει εἰς τὴν ἑπαυλιν ἀκόμη, δὲν γράφει τέτοιο πρᾶγμα εἰς τὴν μαμά.

Ἡ κόρη ἐδασανίζετο ἀπὸ ὑπονοίας. Μαῦραι σκέψεις διήρχοντο ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλόν τῆς καὶ αἱ σκέψεις αὐταὶ ἐπηγήθησαν.

Ὁ πατὴρ εἶδεν εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς γνωστοῦ του ποῦ τὸν εἶχε στείλει νὰ φέρῃ τὰ γράμματα ἀπὸ τὸν πλησιέστερον ταχυδρομι-

κὸν σταθμὸν καὶ ἓνα φάκελλον με τὸν χαρακτῆρα τῆς κόρης του· τὸν λαμβάνει· ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν Γεώργιον Καλλιίδην.

— Τί τρέχει; ἐσκέφθη, καὶ τὸν ἀνοίγει.

«... Οἱ γονεῖς μου — ἔλεγε μεταξὺ ἄλλων τὸ γράμμα — θέλουν νὰ με νυμφεύσουν μ' ἓνα ἀπὸ τοὺς νέους, τῶν ὁποίων ἔχει σκωριάσει τὴν ψυχὴν ἡ κακοθήθεια καὶ τὸ σῶμα καταστρέψει ἡ παραλυσία. Ἐγὼ ὅμως ὄνειρεύομαι ὡς σύντροφόν μου κάποιον με γενναῖα αἰσθήματα, με ἄδολον καρδιά, με ἄγνὸν παρελθόν», καὶ παρακάτω: «... ἡ εἰκὼν σου με συνοδεύει εὐχαρίστως εἰς τὰ ὄνειρά μου».

— Τὸν ἀχρεῖτον! ἐσκέφθη ὁ Χρυσίδης, ἐξελόγιασε λοιπὸν τὴν κόρην μου!

Καὶ ὡς ἦτο ἀνθρώπος τῶν ἔργων, φωνάζει τὸν ἐπιστάτην του, τὸν ὑβρίζει διὰ μερικὰς ἀσημάντους ἐλλείψεις, τοῦ ἐπιβάλλει μερικὰ πρόστιμα καὶ τὸν ἀποδιώκει, χωρὶς νὰ τοῦ εἶπῃ τίποτε περὶ τῆς ἀληθοῦς αἰτίας τῆς ὀργῆς του.

Ἡ Εἰρήνη ἔκλαυσε, ἐπάλαισε, ἠγωνίσθη, ἀλλ' ἦτο ἀνίσχυρος. Ὁ περιορισμὸς τῆς ἐγένετο στενώτερος, ἔχασε πλέον τὰ ἴχνη τοῦ Γεωργίου, ἐπὶ πλέον δὲν τῆς ἐπετράπη οὔτε νὰ ἐκλέξῃ.

— Ἀθλία, τῆς ἐφώναζε ὁ πατέρας τῆς, θέλεις λοιπὸν νὰ κηλιδώσῃς τὴν τιμὴν μας, νὰ καταστρέψῃς τὴν θέσιν μας;

Ἡ Εἰρήνη δὲν ἀπῆντα, κανένα δὲν εἶχε βοηθόν, ὅλη ἡ κοινωνία συνεμάχει με τοὺς γονεῖς τῆς. Ὅταν δὲ εἰς μίαν φίλην τῆς ἐξεμυστηρεῖτο τὸν ἔρωτά τῆς, ἐν εἰρωνικὸν μειδιάμα ἦτο ἡ ἀπάντησις.

Παρήλθον δύο ἔτη ἀκόμη, δύο ἔτη ἀγῶνος ἀνωφελούς. Ἡ Εἰρήνη εἶχεν ἀρραδωνισθῆ — ἡ μᾶλλον τὴν ἠρραδώνισαν — με τὸν κύριον Τάκην, ὁ ὁποῖος εἶχε ζήσει εἰς τὴν Εὐρώπην, ὁ ὁποῖος διηγεῖτο χαριτωμένα ἐπεισόδια, ὁ ὁποῖος εἶχε κάμει τόσας κατακτήσεις, ὁ ὁποῖος ἐχόρευε περίφημα καὶ ἦτο θαυμάσιος λέων τῶν σαλονιῶν, ἠρραδωνίσθη, ἀδιάφορον ἀν δὲν τὸν ἤθελεν ἡ καρδιά τῆς.

Οἱ γονεῖς τῆς, καὶ μαζί των καὶ ἡ κοινωνία, τῆς τὸν ἐπέβαλλον. Ἦτο ἡ καταδίκη τῆς. Ὁφείλε νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος κατεσπῆλωσε τὴν γυναῖκα, ὁ ὁποῖος περιύβρισε τὸν ἔρωτα, τὴν ἀγνήν τῆς καρδιά καὶ με τὴν περιουσίαν τῆς νὰ πληρώσῃ τὰ πρῶτα ὄργια τοῦ σημερινοῦ συζύγου τῆς. Ἐπρεπε νὰ τὸ κάμῃ.

Μίαν ὡραίαν Κυριακὴν τὰ μεγάλα σαλόνια τοῦ κ. Χρυσίδου ἦσαν κατάμεστα κόσμου. Ἐτελοῦντο οἱ γάμοι τῆς μοναχοκόρης του μετὰ τοῦ κ. Τάκη. Ἡ Εἰρήνη εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς τουαλέτας καὶ ἐδέχετο τὰς τελευταίας προετοιμασίας τῆς νυμφικῆς περιβολῆς τῆς.

Ἦτο κάτωχος. Τὸ μειδιάμα δὲν τὴν ἐστόλιζε πλέον, τρέμουσα δὲ καὶ κλονιζομένη ἀφέθη νὰ ὀδηγηθῆ πρὸ τοῦ βωμοῦ, ὅπου συνήντησε τὸ ἠλίθιον μειδιάμα τοῦ μελλονύμφου, τὸ ὁποῖον οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ τῆς εἶπῃ...

Ὁ γάμος εἶχε τελειώσει καὶ οἱ προσκεκλημένοι παρήλαυον πλέον πρὸ τοῦ ζεύγους καὶ ἀπηύθυνον εἰς αὐτὸ θερμὰς εὐχὰς πρὸς εὐτυχίαν του...

Ἄλλ' αἱ εὐχαὶ αὐταὶ τῆς κοινωνίας θὰ δυνηθῶσι ν' ἀναστήσωσι τὸ θῦμά τῆς;

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια από σελ. 477).

Αίφνης μικρός κρότος ήκούσθη.

Ο Σουλτάνος τότε εγκαταλείπει την όργην του, εγείρεται όλίγον και φέρει γύρω τó άνήσυχον και ύποπτον βλέμμα του.

Τό μικρόν εκείνο δωμάτιον ήτο κενόν. Ήτο τελείως μόνος.

Και όμως κατήλθε του διβανίου του, ώρθώη και έξήτησεν έν όπλον, τó όποιον όμως δέν εύρεν. Ήπειτα άποτόμως έρρίφθη εις την θύραν δι' ής εισήλθε, την ήνοιξε και την έκλεισε πάλιν, σφυγίζων δέ τās σταγόνας του ίδρωτός του έσταμάτησε πρό του παραπετάσματος, όπισθεν του όποιου ό κενός θρόνος του έβλεπε νά διέρχωνται οί αύλικοί διά νά έπαιτήσωσι τó βλέμμα του κραταιότατου.

Έξ ενός μέρους εις λαός όλόκληρος έτρεμεν εις τó όνομα μόνον του 'Αβδούλ Χαμήτ, έξ άλλου ό Σουλτάνος έτρεμεν έπί τώ φόβω πιθανού έγκλήματος.

Ίδου τó άποτέλεσμα τής δολιότητος και τών πλεκτανών του Γέρβα και τών όμοίων του, οίτινες έθεσαν τās χαμερπείς φιλοδοξίας των μεταξύ του θρόνου του βασιλέως και του λοιπού κόσμου!

Λεπτά τινα έμεινεν εκεί, άκούων τόν ψίθυρον του συνωσιζόμενου πλήθους εις τās αίθούσας και τās προσυμφωνίας τών μουσικών.

Ότι πρό στιγμής τόν άνησύχησε, τώρα τόν καθσύχαζε τελείως. Η όψις του ή ώχρά άνελάμβανε βαθμηδόν την έκφρασιν τής άφροντισίας. Με έλαφρόν βήμα έπλησίασε πρός τó παραπέτασμα, τó ήνοιξε σχεδόν άδιοράτως και έρριπεν έν λαθραϊον βλέμμα.

Η λάμψις τών φώτων, ό θόρυβος του κόσμου, του απέσπασαν έν μειδίημα. Τέλος, βέβαιος ότι αι σκέψεις του δέν άπετυπώντι πλέον έπί τής φυσιογνωμίας του, ώλισθησεν υπό τó παραπέτασμα και ήλθε νά καταλάβη θέσιν έπί του θρόνου.

Περί αυτόν τά πρόσωπα έξέλαμψαν και στεναγμός άνακουφίσεως διήλθε τά άνοικτά χείλη.

Άληθώς ήδύνατο νά πιστεύση ότι οί περί αυτόν δέν άνέπνεον έφ' όσον εκείνος ελειπεν. Η παρέλασις έπανήρχισεν, ως έπίσης οί χαιρετισμοί του Χαμήτ, τούς όποιους συνάδευε με κενήν τινα φράσιν άχρουν, έξερχομένην ως κρότος τής γλώσσης κα μή όδηγουμένην ποσώς υπό τής σέψεως, ή όποία έπλανάτο εις άγνωστα τοπεία. Όμως μία λάμψις έφάνη εις τούς όφθαλμούς του 'Αβδούλ, τó πρόσωπόν του έξωογονήθη, εις παλμός τής ζωής διήλθεν υπό την ώχράν έπιδερμίδα του.

Οί αύλικοί άνεινάχθησαν, ύψωσαν την κεφαλήν. Τί λοιπόν απέσα τόν κύριον από του ληθάργου του; Η άπάντησις δέν ήργησε νά έλθη. Ο Γέρβας έπεφάνη εις τó κάτω μέρος του άνδρου.

Χωρίς νά τώ δώση καιρόν νά τελειώση τόν χαιρετισμόν του, ό Σουλτάνος έσηκώθη.

— Έίσαι σύ, φίλε, άκολούθησέ με.

Και ώδήγησε τόν άρχηγόν όπισθεν του παραπετάσματος, ένψ οί λοιποί αύλικοί υπεκλίνοντο πρό του άξιωματικού με σεβασμόν και φθόνον.

Όταν τó παραπέτασμα κατέπεσεν όπισθέν των, ό Γέρβας ήρχισε νά όμιλή.

Ο Χαμήτ έθεσε τόν δάκτυλον εις τά χείλη. Έλαβε την χείρα του πιστού του και σύρων αυτόν όπισθέν του ήνοιξε την θύραν του μικρού δωματίου με τά άνατολικά άνάκλιντρα. Έκεϊ τόν άφήκεν.

— Έδώ κανείς δέν θά έμπορέση ν' άκούση. Ο Μουράτ, ό όποιος καμμά φορά ειχε και καλās ιδέας, έκαμεν αυτό διά νά έμπορη νά όμιλή άσφαλώς διά τά μυστικά του Κράτους. Άλλοίμονον! τó κατ' έμοϋ μίσός του μάς έκαμεν έχθρούς. Ο Θεός τó ήθελεν. Ο εις έκαμε τó άσυλον αυτό και ό άλλ-

λος έπωφελεΐται έξ αυτού. Έδώ, αγαπητέ μου φίλε, έμπορείς νά όμιλήσης.

Και μή άφίνων τόν Γέρβαν ν' άπαντήση, ήρώτησε :

— Και οί μάγοι αυτοί οί Φράγκοι, οί όποιοι υπεσχέθησαν ότι θά μ' έκπλήξουν;

— Ένεκλεισθησαν εις τó θέατρον τής Μεγαλειότητός Σου.

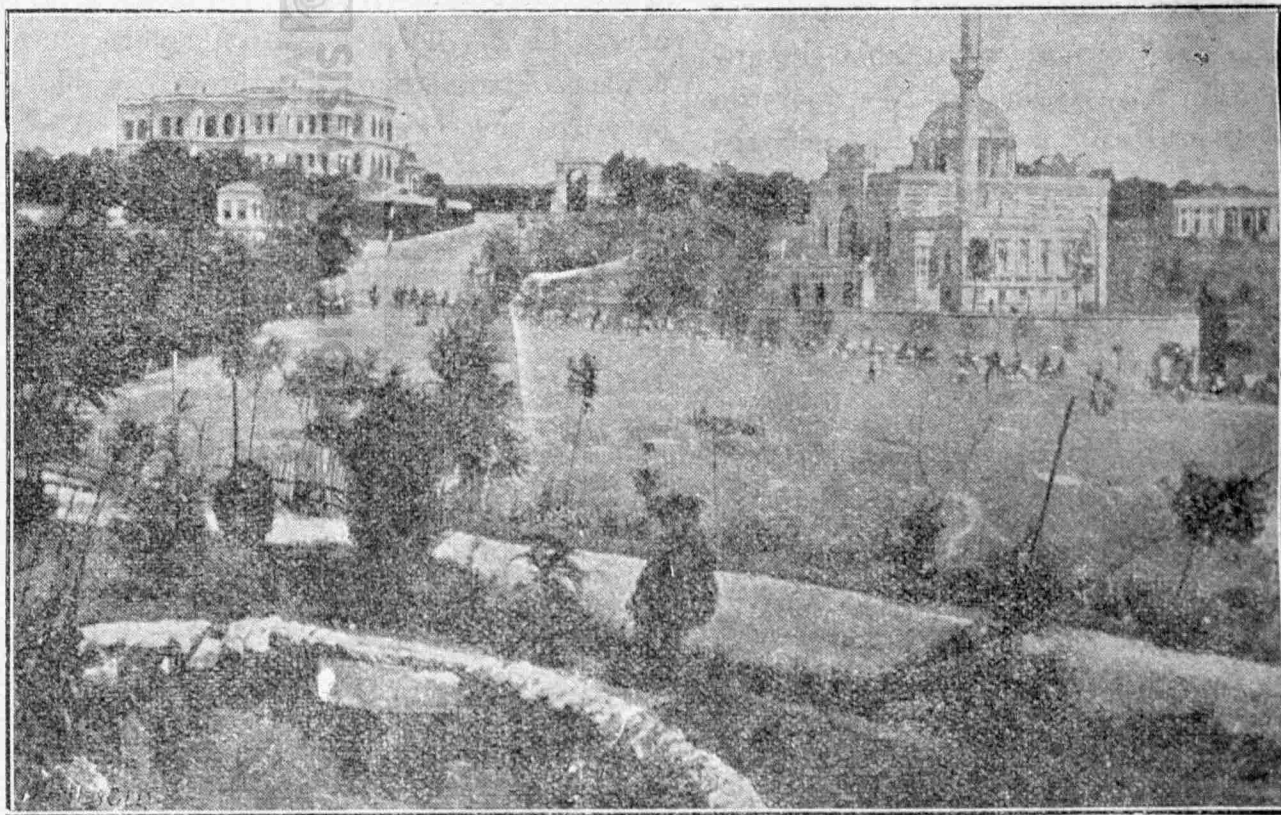
— Τί κάμνουν;

— Άγνωσά, διότι άρνούνται νά δεχθώσι κανένα. Η παρουσία οίουδήποτε άμυήτου, λέγουσι, θά επέδρα κα ως εις τās μαγείας των.

Ο 'Αβδούλ Χαμήτ ύψωσε τούς ώμους.

— Οί άνόητοι! μάς νομίζουν λοιπόν τóσον εύπίστους!

Ο Γέρβας έκαμε σημείον άμφιβολίας.

Τά άνάκτορα και τó τέμενος του Γιλδίξ.

— Δέν γνωρίζω. Τούς ειπον ότι ή Μεγαλειότης Σου θά ήμειβε τó τάλαντόν των, άν κατόρθωνον νά εκτελέσουν όσα υπεσχέθησαν, άλλ' άν έψεύδοντο, ό δήμιος θά τούς άνέμενε.

— Τούς τó ειπες αυτό;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, τούς τó ειπα με τά ίδια λόγια προτού τούς εισαγάγω διά τής Κολτούκ Καπού, άφίνων αυτούς έλευθέρους νά εισέλθωσιν ή νά όπισθοχωρήσωσιν.

— Έ! και τί άπήντησαν;

— Μ' έν μειδίημα πλήρες ύπεροφίας μου ειπον: «όδήγησέ μας, άρχηγέ». Φαίνονται ότι έχουν μεγάλη αυτοπεποίθησιν.

Έπί μίαν στιγμήν ό Σουλτάνος έμεινε σκεπτικός, έπειτα με κάποιον δισταγμόν :

— Ο Μουκτάρ σου τούς υπέδειξε;

— Μάλιστα.

— Τούς παρετήρησες κατά την έπίσκεψίν σου εις τó σπήτι του άπίστου Άλη Ρεμέχ;

— Είναι καθήκον στοιχειώδες του δούλου Σου νά έπιβλέπω τούς Φράγκους, οί όποιοι έγένοντο δεκτοί νά Σε ύπηρετήσουν.

— Οί τρόποι των ήσαν ως πρέπει;

— Τελείως. Παρέστησαν καθ' όλην την σκηνήν με άπόλυτον άπάθειαν. Καθώς δέ έβεβαίωσαν, ήλθαν έδώ διά ν' άποκτήσουν περιουσίαν. Εις άντάλλαγμα άφιερώθησαν πρός την Μεγαλειότητά Σου. Θά ένυμφεύοντο χωρίς ένδοιασμούς τās δύο Γιαλμά.

Ο Σουλτάνος έσχε κίνημα περίλυπον.

— Α! διατί ή όργή νά πλήξη τά παιδιά αυτά;

— Διά νά προστατεύση την ζωήν Σου, Δέσποτα. Ο Μουράτ είναι αιχμάλωτός Σου, άλλ' ή έγγονή του ζωσα και έλευθέρα θά ήτο πάντοτε μία πρόφασις διά τούς έχθρούς Σου.

Ο 'Αβδούλ έκλινε την κεφαλήν' έπειτα, ως άν ήθελε ν' άποδιώξη σκέψιν θλιβεράν :

— Έίσαι βέβαιος ότι οί Φράγκοι θά τās ένυμφεύοντο;

— Ω! Μεγαλειότατε, πρόκειται περί τής άσφαλείας Σου και μ' έρωτάς άν τó πιστεύω; προτού τοίς αναθέσω την έντολήν ταύτην τούς υπέβαλον εις πολλές δοκιμασίας, έξ ών έξήλθον νικηταί. Η άποψινή μάλιστα παράστασις δέν είναι, άλλως τε, νέα δοκιμασία, τής όποιās Σϋ και μόνος θά είσαι ό κριτής; Αν όμολογήση ή Μεγαλειότης Σου ότι έξεπλάγη, δέν πρέπει νά όμολογήσωμεν ότι ή ικανότης των δέν είναι κοινή;

— Προφανώς.

— Και δι' άλλον λόγον πρέπει νά πεισθώμεν ότι ή πρότασίς των είναι σοβαρά. Έπιθυμούν νά γίνουν πλούσιοι. Μόνον εις ίσχυρός μονάρχης, ως Σϋ, είναι εις θέσιν ν' άμείψη την έξαιρετικήν αυτών ικανότητα. Λογικώς λοιπόν έρχονται πρός Σε και Σου λέγουν: «Μεγαλειότατε, ίδου τί έρχόμεθα νά Σας πωλήσωμεν, δέχεσθε νά γίνετε άγοραστής;»

Ο 'Αβδούλ Χαμήτ έκλινε σιγά την κεφαλήν εις σημείον καταφάσεως.

— Ας ύποθέσωμεν ότι μ' έκπλήττουσιν, ειπεν.

— Έστω, ως τó υποθέσωμεν.

— Η συμβουλή σου, πιστότατε φίλε, ποία τότε θά είναι;

Χωρίς νά διστάση ό Γέρβας άπήντησε :

— Νά τούς δώσωμεν πāsαν έλευθερίαν νά ίδουν τόν αιχμάλωτον Μουράτ, νά ίδουν την Γιαλμά πού μένει έδώ, ένψ ή άλλη εύρίσκεται εις την γαλλικήν πρεσβείαν.

— Πāsαν έλευθερίαν;

— Πāsαν.

Έν μειδίημα έπεφάνη εις τά χείλη του Σουλτάνου. — Με μίαν προσεκτικήν επαγρύπνησιν . . . έπα- νέλαβεν.

Άλλ' ό άρχηγός τόν διέκοψε ζωηρώς :

— Όχι, Μεγαλειότατε, όχι . . .

— Πώς και χωρίς επαγρύπνησιν;

— Όχι, ειλικρίνειαν άντι ειλικρινείας' έρχονται εις τó Γιλδίξ και εξεύρουν καλώς ότι δέν δύνανται νά έξέλθουν χωρίς την άδειάν Σου.

[άκολουθεϊ]

ΠΡΟΣΕΧΩΣ :

“ Η ΓΥΝΗ ”

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ, ΤΗΣ ΝΕΑΝΙΔΟΣ, ΤΗΣ ΕΓΓΑΜΟΥ

με ποικίλας και αφθόνας συνταγὰς πρὸς διατήρησιν τῆς ὑπαρχούσης καλλονῆς καὶ δημιουργίαν νέας. Ἔργον πρωτότυπον καὶ μοναδικὸν εἰς τὴν γλώσσάν μας, ὀφειλόμενον εἰς τὰς ἐνδελεχεῖς εἰδικὰς μελέτας τοῦ διαπρεποῦς καὶ γνωστοτάτου τῆς πόλεώς μας ἱατροῦ κ **Μ. ΜΩΥΣΕΙΔΟΥ**, διευθυντοῦ τοῦ ἱατρικοῦ περιοδικοῦ «Ἰπποκράτους» καὶ ἐκ τῶν τακτικῶν συνεργατῶν τοῦ «Ἀπ’ Όλα».

Οὐδεμία κόρη, οὐδὲ μία νεάνις, οὐδεμία γυνὴ πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς ν’ ἀναγνώσῃ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ἔργον τὸ ὁποῖον θὰ τῆς χαρίσῃ : διαρκῆ ὑγείαν, αἰωνίαν ἀνθηρότητα καὶ παντοτεινὸν σφραῖγος. Τὸ ἔργον ἀποτελεῖται ἐκ 2 τόμων ἐκ 200 περίπου σελίδων ἑκάστου. Τιμὴ τόμου γρόσια 5.

Ἐγγραφαὶ γίνονται : Ἐν Πέραν : Γραφεῖα «ἸΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ», ὁδὸς Χατζη-Ἀχμέτ, ἀρ. 6 — Ἐν Γαλατῆ : Γραφεῖα τοῦ «ἈΠ’ ΟΛΑ», Πιπιοπά-ζαρον, Σαατοῆ χάν, ἀρ. 16 — καὶ παρὰ τῆ Διευθύνου τῆς «ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ τῶν ΚΥΡΙΩΝ». Τῷ αἰτοῦντι ἀποστέλλεται ἡ σχετικὴ ἀγγελία.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Φυσικὴ ἐκπαίδευσις τῆς νεάνιδος.

Μεγάλως ἀπασχολεῖ τοὺς εἰδικοὺς ἐν Εὐρώ-πη τὸ ζήτημα τοῦτο· κατ’ αὐτὰς μάλιστα ὁ κα-θηγητὴς τῆς ὑγιεινῆς G. Demeny ἐξέδωκεν ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκθέτει νέαν μέθοδον φυ-σικῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς νεάνιδος. « Αἱ ὑπάρ-χουσαι μέθοδοι, λέγει ὁ συγγραφεὺς, πρὸς ἐπι-τυχίαν τῆς γενικῆς ἀρμονίας καὶ καλλονῆς τῆς νεάνιδος εἶναι δύο· ἡ μία εἶναι πολὺ ἀθλητι-κὴ, ἡ δ’ ἄλλη πολὺ ἀνώδυνος. Δὲν πρόκειται νὰ δώσωμεν εἰς τὰς νεάνιδας τρόπους καὶ μορφήν ἀνδρικήν καὶ νὰ τὴν μεταχειρίζομεθα ὡς στρατιώτην, ἀλλὰ τοῦναντίον πρέπει νὰ καλλιεργήσωμεν τὰ φυσικὰ τῆς δῶρα : τὴν χά-ριν καὶ τὴν καλλονήν. Ἄλλως τε, ἡ φυσικὴ τε-λειότης δὲν συνίσταται εἰς τὴν ἀκανόνιστον ἀνάπτυξιν τῶν μυῶν, ἀλλ’ εἰς τὴν τέχνην, δι’ ἧς θὰ κατορθώσωμεν νὰ ὑπηρετούμεθα δι’ αὐτῶν καὶ νὰ ἑναρμονίζωμεν τὴν ἰκανότη-τά μας πρὸς τὴν λειτουργίαν τοῦ σώματος. Ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη βεβαίως ὅτι ἐγνωρίζομεν ἤδη ἀπὸ πολλοῦ, ὅτι ἡ τελειότης τῆς φύσεός μας ἔχει τὴν πηγὴν τῆς εἰς τὰ νευρικὰ κέντρα· δὲν θι-νὴν ἀπόρρητον δεξιότης καὶ εὐπλαστία ἂν τὰ νευρικὰ κέντρα διατάσσωσι τοὺς μῦς ἄνευ τά-ξεως καὶ ἄνευ ἀρμονίας, διότι ἡ τελειότης τοῦ ὀργανισμοῦ μας δὲν συνίσταται εἰς τὴν συνέ-νωσιν ὀργάνων μονομερῶς λειτουργούντων, ἀλλ’ εἰς τὰς τελείας σχέσεις τῶν ὀργάνων τού-των μεταξύ των κατὰ τὴν λειτουργίαν των».

Καὶ ὁ καθηγητὴς ἐξακολουθεῖ ἀναπτύσσων τὰς θεωρίας του περὶ ἀνατροφῆς τῆς νεάνιδος.

Νομίζω πολὺ περιττὸν νὰ ἐπεκταθῶ περισ-σότερον· αἱ ἀναγνώστριαί τοῦ «Ἀπ’ Όλα» θὰ ἔχωσιν, ἂν θελήσωσι, προσεχῶς τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον θὰ ταῖς εἴπῃ τὸν τελειότερον τρό-πον τῆς παιδεύσεως καὶ θ’ ἀποκαλύψῃ τὸ μυ-στήριον τῆς αἰωνίας ὠραιότητος καὶ ὑγείας. Ὁ κ. Μωυσείδης εἰς τὸ ἔργον του, τὸ ὁποῖον παραλαμβάνει ἀπὸ τοῦ λίκνου τὴν κόρην διὰ νὰ τὴν στεφανώσῃ μετὰ τὸ ἀνθηρὸν γῆρας, μᾶς ἐπιφυλάσσει πολλὰς ἐκπλήξεις.

Καὶ ἀστυνομικαί.

Τὰ σκανδιναυικὰ κράτη προηγήθησαν πο-λὺ τῶν λοιπῶν τῆς δυτικῆς Εὐρώπης ὅσον ἀφο-ρᾷ εἰς τὴν εὐρύτεραν ἀντίληψιν τῆς γυναικείας χειραφετήσεως. Ἐχομεν ἤδη γυναῖκας ἐπιστή-μονας, ἐργάτιδας, δημοσίους ὑπαλλήλους, βου-λευτάς. Ἡ Δανία ἐγκαινίζει γυναῖκας ἀστυνό-μους. Ἡ Δις Φίλμαν εἶναι ἡ πρώτη γυνή, ἀστυφύλαξ τοῦ κόσμου, ἐν τούτοις δὲν θὰ φέ-ρη κατὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς στολῆν καὶ θ’ ἀποτελῇ μέρος τῆς ἀστυνομίας τῶν ἡθῶν. Καλλιτέρα ἐκλογή δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ. Ὑπηρεσία, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ τόσην λεπτότητα, γλυκύτητα καὶ πολλὰκις οἶκτον, μόνον ὑπὸ γυναικῶν δύναται ἐπιτυχῶς νὰ διεξαχθῇ.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Τὸ ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ ΜΥΡΙΔΟΥ
ΕΙΝΑΙ
μοναδικὸν φάρμακον
κατὰ τῶν
ρευματισμῶν & νευραλγιῶν.
ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ
τὰ καρδιακὰ νοσήματα.
ΑΡΙΘΜΕΙ
πλείστας ἐπιτυχίας.
ΕΙΝΑΙ
θαυμάσιον ἀσφαλὲς φάρμακον.
ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ
ὄνομα καὶ πρᾶγμα.

ΧΑΙΡΕ, ΜΑΪΕ ΦΘΙΝΩΝ!

Η ΛΘΕΣ, πληρῶν τὸ σύμπαν μετὰ μυροέσσης· αἶθρας καὶ μετ’ ὀλίγον φεύγει, φεύγει. Ἦλθες μετὰ τὸ ρόδον, τὸ ἐκπέμπον τὴν πνοὴν τῶν Χερουβεὶμ καὶ μετὰ τὸ ἄσμα τῶν ἀηδό-νων, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ἀπήχησις τοῦ πρὸ τοῦ Αἰω-νίου ψαλλομένου. Ἦλθες, ἔστεψας τὸ μυροβόλον ἔαρ καὶ ἰδοὺ φεύγεις.

Εἰς ἀκόμη Μάιος εἰς τὴν ἀτέρμονα αἰωνιότητα ! εἰς ἀκόμη Μάιος εἰς τὸ ἀτελειώτον βάραθρον τοῦ παρελθόντος...

Χαῖρε, Μάιε φθίνων!

Τῆς καλλικελάδου ἀηδόνας ἡ θέλγουσα μολπή, τῶν πτηνῶν τὰ ἡδονικὰ τερετίσματα, τῶν πυκνῶν φυλλωμάτων ὁ φρίσσων ψιθυρισμὸς καὶ ὁ ἐν τῇ ὄχθῃ τοῦ ποταμοῦ τρέμων τῶν ὑδάτων κελαρυσμὸς χαράττουσιν ἐν ἡμῖν τὴν τρυφερωτέραν διὰ σὲ ἀνάμνησιν, τὸν ζωηρότερον πόθον!

Χαῖρε, Μάιε φθίνων!

Ὅταν ἐμφανίζεσαι, ἡ γῆ μεταβάλλεται εἰς ἀνθοῦν-τα Παράδεισον, εἰς κήπον ἰδεώδη, σκορποῦντα τὴν μαγεῖαν, τὸ θέλητρον... Σὺ ἀναρριπίζεις ἐν τῇ καρδίᾳ τὸν ἔρωτα... σὺ, ἡ νεότης τῆς φύσεως, γεννᾷς τὰ εὐωδέστερα ἄνθη, ὅπως ἡ νεότης τοῦ βίου γεννᾷ τὰ γλυκύτερα αἰσθήματα... Εἶσαι τὸ ὄνειρον τῆς φύσεως, ὅπως ἡ δρόσος τὸ ὄνειρον τῶν ἀνθέων.

Χαῖρε, Μάιε φθίνων!

Μετὰ σοῦ ἐκπνέουσι τὰ ὠραιότερα θέλητρα τῆς φύσεως, μετὰ σοῦ ἀπόλλυται ἡ μαγεῖα, ἡ μαγεύου-σα τὴν νεότητα! Ἐκπνέων μᾶς ὑπενθυμίζεις πῶς ἡ τρυφερὰ νεότης ἀσπαίρει πρὸ τῆς ἀηλεοῦς Εἰμαρμένης. Φεύγεις καὶ φεύγων μᾶς ὑπενθυμίζεις πῶς φεύγουν τὰ μυρωμένα τῆς νεότητος ἔτη, τὸν χειμῶνα, ὁ ὁποῖος μετ’ ὀλίγον θὰ ἔλθῃ, τὸν χειμῶ-να τοῦ ἔτους καὶ τοῦ βίου.

ὦ! πόσον διὰ τοῦτο εἶναι ζωηρὰ ἡ ἀνάμνη-σις σου!

Χαῖρε, Μάιε φθίνων!

Εἶναι πεπρωμένον νὰ μαρανθοῦν τὰ ἄνθη, νὰ πέ-σουν τὰ φύλλα, νὰ σταματήσῃ ἡ θελκτικὴ φωνὴ τῆς ἀηδόνας!

Χαῖρε, καὶ ὅτε ἡ γῆ θὰ καλύπτεται ὑπὸ λευκῆς συνδόνας, καθὼς ἡ κεφαλὴ κατὰ τὸ γῆρας ὑπὸ λευ-κῶν τριχῶν, θὰ ἔχομεν παρηγορίαν, ὅτι ἀηλαύ-σαμέν ποτε τῶν θελήτρων σου, θὰ ἔχομεν τὴν ἐλπίδα, ὅτι δὲν θὰ μᾶς λησμονήσῃς.

ὦ! χαῖρε, Μάιε φθίνων!

Εὐχομαι νὰ μᾶς ἐπανεύρῃς ὅταν ἐπανέλθῃς!

Ἄδριανούπολις.

ΙΩΣΗΦ ΠΑΠΑΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Ἄπὸ τὴν κωμωδίαν τῆς ζωῆς :

Χαρακτηριστικωτάτη διαβάθμισις τῶν περιποιήσεων ἀναλόγως τῶν διαστάσεων τοῦ φιλοδογήματος εἰς σκηνὰς πέντε.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΜΑΣ

Τὸ Γοπέσιον, κομόπολις ἀριθμοῦσα περὶ τὰς 500 οἰκογενείας, κεῖται εἰς ἀπόστασιν πεντάωρον ἀπὸ τοῦ Μοναστηρίου. Ἡ ὀρθόδοξος ἑλληνικὴ κοινότης αὐτοῦ διατηρεῖ πλήρη ἀστικήν σχολήν, ἔχει δὲ καὶ φιλεκπαιδευτικὴν ἀδελφότητα, τὴν «Ἐλπίδα», πέρυσι συσταθεῖσαν, τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶναι ἡ ἐνίσχυσις τοῦ πρὸς τὰ γράμματα ζήλου καὶ ἡ βοήθεια τῶν ἀπόρων μαθητῶν. Καίτοι ἡ ἀδελφότης αὕτη ἀριθμεῖ βίον ἐνὸς ἔτους, ἐν τούτοις κατώρθωσε νὰ ἐνδύσῃ καὶ ὑποστηρίξῃ οὐκ ὀλίγα ὄρφανὰ καὶ ἄπορα τῆς κομοπόλεως. Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς ἀδελφότητος ταύτης μετὰ τῶν ἀπόρων, τὰ ὁποῖα ἐφέτος ἐνέδυσεν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ *Διδυμοτείχου*: Ἀγγέλλομεν τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ καλλίστου νέου κ. Ζήση Χ΄ Πασχαλίδου μετὰ τῆς εὐ ἡγμένης καὶ χαριτοβρύτου δεσποινίδος Ἐλένης Ροκίδου. Τοῖς μνηστευθεῖσιν εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν. — Π.

Ἐκ *Μιτυλήνης*: Δύο τρυφεραὶ ὑπάρξεις, ὁ τῆς πᾶσι συμπαθῆς καὶ εὐελπίς νέος κ. Ἀνδρέας Σεφθελῆς καὶ ἡ πολυθέλητος καὶ πολύφερνος δεσποινὶς Μερόπη Παρασκευαίδου, ἀνεψιά καὶ ἀναδεκτή τοῦ ἐκ τῶν μεγαλεμπόρων τῆς πόλεως μας κ. Ν. Εὐσταθίου, ἠραβωνίσθησαν. Ραίνοντες μὲ τριαντάφυλλα τοῦ Μάη τὸ ταιριασμένο ζευγαράκι, εὐχόμεθα αὐτῶ ταχεῖαν τὴν στέψιν. — Κ. Μ. Κ.

Σχολικαὶ ἐξετάσεις. — Ἀπὸ χθὲς ἤρξαντο καὶ τῆ 12 Ἰουνίου λήγουσιν αἱ ἐξετάσεις τοῦ ἐν Φαναριῶ Ἐθνικοῦ Ἰωακειμείου Παρθεναγωγείου.

Ἡ ἐν *Κουσκουντζουκίῳ Φιλόπτωχος* καὶ *Φιλοπρόοδος Ἀδελφότης «Εἰρήνη»*. — Τὴν προσεχῆ Κυριακῆν, 5 Ἰουνίου, δοθήσεται ἐν Βέηκοξ τοῦ Βοσπόρου, ἐν θέσει μαγευτικῆς, οἰκογενειακῆ ἐκδρομῆ ὑπὲρ τοῦ σωματείου τούτου, ὅπερ τυγχάνει ἕξιον ὑποστηρίξεως, καθότι, ἐκτὸς τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ὃν ἀνελλιπῶς ἐκτελεῖ, κατώρθωσε, χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ προεδρείου αὐτοῦ, ν' ἀνοικοδομήσῃ ἰδίαις δαπάναις καὶ ἰδιόκτητον κτίριον ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, ὅπερ ἐστοίχισεν ἄνω τῶν 300 λιρῶν. Ὅθεν ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν τῶν ὑποστηρικτῶν αὐτοῦ, οἵτινες σὺν τῇ τέρψει ὑποβοηθοῦσιν, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τοῦ ὀβόλου αὐτῶν τὸν σκοπὸν, ὃν τὸ σωματεῖον τοῦτο ἐπιδιώκει.

Γεωργίου Χρυσογόνου τοπογραφικὸς χάρτης τῶν Μητροπόλεων Καισαρείας, Νεοκαισαρείας, Ἀμασειας καὶ Ἀγκύρας ὑπὸ κλίμακα 1:500000, περιέχων πάσας τὰς ἐν αὐταῖς πόλεις καὶ χωρία, ὅπου κατοικοῦσι Χριστιανοί, μετὰ στατιστικῆς ἀκριβεστάτης τοῦ πληθυσμοῦ, τῶν σχολείων καὶ ναυναυτῶν, διοικητικῶς δὲ περιλαμβάνων: α') τὸν νομὸν Τραπεζοῦντος τὴν *διοίκησιν Τραπεζοῦντος*; β') τὴν ἀνεξάρτητον *διοίκησιν Τζανίκ'*; γ') τὸν νομὸν Κασταμονῆς *ὀλόκληρον*; δ') τὴν ἀνεξάρτητον *διοίκησιν Μπόλον*; ε') τὴν ἀνεξάρτητον *διοίκησιν Ἰσμίτ* σι) τὸν νομὸν Σιβᾶς *ὀλόκληρον*; ζ') τὸν νομὸν Ἀγκύρας *ὀλόκληρον*; η') ἐκ τοῦ νομοῦ Προύσης τὰς διοικήσεις *Ἐρτογορὺλ* καὶ *Κιουτάχιας*. Ἐκτυποῦται προσεχῶς δαπάνῃ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καισαρείας κ. Ἀμβροσίου. Πρὸς τούτους σημειοῦνται ἐν αὐτῷ ἰδιαιτέρως: Ὅλα τὰ ἀρμενικὰ καὶ τουρκικὰ χωρία, τὰ τοιφλίκια, τὰ μεταλλεῖα, αἱ ὁδοί, ἀμαξωτοὶ καὶ μὴ, οἱ σιδηρόδρομοι, τὰ ταχυδρομεῖα, τὰ τηλεγραφεῖα, τὰ ὄρια τῶν νομῶν τῶν διοικήσεων, τῶν ὑποδιοικήσεων καὶ τῶν δήμων μετὰ τῶν ἐδρῶν αὐτῶν. Τιμᾶται γρόσια 10.

«*Ὁθωμανικὴ Νομοθεσία*», ἥτοι συλλογὴ καὶ μετάφρασις τῶν νέων νόμων τῆς Ὁθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ Συντάγματος, τῶν ἐπισηφισθέντων ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας καὶ ἐπικυρωθέντων δι' Αὐτ. Διατάγματος, ἐκδιδόμενη κατὰ τεύχη ὑπὸ τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Σκενδερίδου. Ἐξεδόθη τὸ α' καὶ β' τεύχος, ἕκαστον ἐκ σελίδων 64, περιέχοντα πλείστους νόμους. Εὐρίσκεται παρὰ τῷ ἐκδότῃ, Γαλατᾷ, Μουμχανέ, Νομικὸν χάν, ἀρ. 12—13 καὶ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Ἰ. Σεϊτανίδου, Γαλατᾷ.

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ἐν Παρισίοις ἐκδιδόμενη γαλλόφωνος, ἀλλὰ φιλελληνικὴ, «Γκρέτσια» συνιστᾷ τὴν σύστασιν ἐν Ἀθήναις Ἀκαδημίας πρὸς λύσιν τοῦ περιβοήτου γλωσσικοῦ ζητήματος καὶ κατάπαυσιν τῆς τρικυμίας, τὴν ὁποίαν διηγείρον εἰς τὸ ρωμαϊκὸν τὸ ζήτημα τοῦτο.

Καὶ λοιπὸν προτείνει τὸ ἐν λόγῳ περιοδικὸν τὴν ἀποστολὴν εἰς αὐτὸ παρ' ἐκάστου Ἑλλήνου ἢ Ρωμηοῦ καταλόγου περιέχοντος 40 ὀνόματα—οὔτε περισσότερα οὔτε ὀλιγώτερα—διὰ τὰς 40 ἔδρας τῆς ἐκτάκτου καὶ προσωρινῆς ταύτης Ἀκαδημίας.

«Δεινὸν ἢ ἄγνοια», ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι, καὶ πόσον εἶχον δίκαιον! Ἡ «Γκρέτσια», προτείνουσα τοιοῦτον μέτρον, φαίνεται, ἢ μᾶλλον συλλαμβάνεται ἐπ' αὐτοφῶρῳ, ἀγνοοῦσα τὰ πράγματα.

Εἶναι δυνατόν ποτε νὰ συγκροτηθῇ Ἀκαδημία ἀπὸ 40 μόνων πρόσωπα εἰς τὸ ρωμαϊκόν!

Ἀλλὰ τότε δὲν θὰ ἔμενε κλειστὸν τὸ ἐν Ἀθήναις μέγαρον τοῦ Σίνα ἐπὶ τόσα ἔτη καὶ δὲν θὰ ἔπλεκον ἐν αὐτῷ φιλοτέχνως τοὺς ἰστούς των αἱ ἀράχαι καὶ δὲν θὰ ἐχόρευον ἐν αὐτῷ ἀφόβως οἱ ποντικοί!

— Δὲν δύνανται λοιπὸν νὰ εὑρεθοῦν 40 Ρωμηοὶ ἀκαδημαϊκοί;

Θὰ ἐρωτήσῃ τις.

Ἄπαγε! δὲν θέλω νὰ εἶπω αὐτό. Ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ 40 μόνων, τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ παρουσίαζε καμμίαν δυσκολίαν. Ἄλλ' ὑπάρχει Ρωμηὸς μὴ ἀκαδημαϊκός; Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ἡ Σιναία Ἀκαδημία ἐν Ἀθήναις μένει κλειστή. Διότι εἶναι δύσκολος, δυσκολωτάτη ἢ προτίμησις. Ποῖος νὰ εἰσέλθῃ ἐν αὐτῇ καὶ ποῖος νὰ μείνῃ ἔξω;

Ἐκ τῶν πολλῶν παραδειγμάτων, τὰ ὁποῖα ἠδυνάμην νὰ φέρω πρὸς ὑποστηρίξιν τοῦ δυσχυρισμοῦ μου, ἐκλέγω τὰ ἑξῆς:

Εἰς μίαν ἐνοριακὴν σχολὴν ἠγέρθη ποτὲ συζήτησις μετὰ τοῦ διευθυνόντος καὶ τῆς σεβαστῆς ἐφορείας, ἀποτελουμένης ἐκ *βασματζήδων*, *τζανφρεσιζήδων* καὶ *κουγιουμιζήδων* τῆς Μεγάλης Ἀγορᾶς ἐξ ἀφορμῆς τῆς λέξεως *σχολικός*, ἢ ὁποῖα ἐφέρετο ἐπὶ τοῦ προγράμματος. Ἡ σεβαστὴ καὶ πάνσοφος ἐφορεία τὸ ἠθέλε *σχολειακός*, καὶ ὁ κανγᾶς κατέληξεν εἰς τὴν παῦσιν τοῦ φουκαρᾶ διευ-

θυντοῦ, ὡς ἀγραμμάτου, διότι ἐπέμεινεν εἰς τὸ *σχολικός*.

Ἄλλο:

Εἰς ἄλλην σχολὴν τρομερὰ φιλονεικία συνήφθη μετὰ τοῦ διδασκάλου καὶ τοῦ σοφοῦ ἐφόρου διὰ τὸ ὠρολόγιον τῶν μαθημάτων. Ὁ ἔφορος τὸ ἠθέλεν *ὠράριον* καὶ ὄχι ὠρολόγιον. Καὶ ὁ διδάσκαλος, ὀλίγον πεισματάρης καὶ μὴ ἐννοῶν νὰ ὑποκύψῃ, ἔλαβε τὰ παπούτσια του.

Ἄλλο:

Ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς περικοπῆς ἐπιστολῆς τοῦ μακαρίτου Κόντου πρὸς τὸν Ὀλλανδὸν Κόβητον, προσηλθέ ποτε συζήτησις μετὰ τῶν παρ' ἡμῖν διδασκῶρων τῆς φιλολογίας καὶ γραφιδολέμου εἰς τὰς ἐφημερίδας. Εἰς τὴν συζήτησιν ταύτην, ὁ ἐκ τῆς ὁποίας κανγᾶς περιεστρέφετο εἰς τὸ «ἐν τοῖς βαρύτατα ἂν ἐνεγκαιμι», ἀνεμίχθησαν καὶ ἰατροί, ἐνῶ δὲν ἐπρόκειτο οὔτε περὶ κινήσεως, οὔτε περὶ ριτινολάδου. Τέλος δ' ἔλαβε μέρος εἰς αὐτὴν καὶ ὁ *καψιμάλης* μιᾶς ἐνορίας καὶ ὁ *μουχτάρης*, ἠτοιμάζετο δὲ νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ ὁ *κεχαγιᾶς*, ὅτε ὁ ἀγὼν οὗτος παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν κατέπαυσεν αἰφνιδίως.

Ἄλλο:

Εἰς ἄλλην φιλολογικὴν ἔριδα περὶ τινος χωρίου τοῦ Ξενοφῶντος, ἀναφερομένου εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ Κλεάρχου, καταλήξασαν δὲ καὶ αὐτὴν εἰς γραφιδολέμον, ἀνεμίχθησαν πλὴν τῶν φιλολόγων εἰς *ψωμάς* καὶ εἰς *κουρεῦς*.

Τέλος ὁ μακαρίτης Χρ. Παπαδόπουλος, καθηγητῆς τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου, ἐπαύθη ποτὲ ὡς διευθυντῆς τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς Χάλκης ὑπὸ ἐπιτροπῆς *βουτυράδων*, τῶν ὁποίων εἰς ἦτο καὶ ἔφορος τῆς Σχολῆς, ἦτις, ἐξετάσασα τὰ φιλοσοφικά του συγγράμματα, τὸ σύστημα τῆς διδασκαλίας του καὶ τὴν δρασίν του ὡς διευθυντοῦ, εὗρεν ὅλα ταῦτα ἀκατάλληλα καὶ πλημμελῆ.

Κατόπιν τούτων καὶ ἀπειρῶν ἄλλων παραδειγμάτων, τὰ ὁποῖα ἠδυνάμην νὰ φέρω, δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ κανεὶς, ὅστις νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ δυσχυρισμὸς μου, ὅτι κάθε Ρωμηὸς εἶναι καὶ ἀκαδημαϊκός, τυγχάνει ἀστήρικτος καὶ ὅτι ἡ «Γκρέτσια» δὲν ἔπεσεν ἔξω.

Καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἀκόμη δὲν θὰ ἐδίσταζον νὰ διακηρῦξω τὸν ἑαυτὸν μου ὡς ἀκαδημαϊκόν, καὶ τῆς πρώτης μάλιστα γραμμῆς, ἐὰν δὲν ἐνθυμούμην πάντοτε τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο ἐπιτύμβιον τοῦ Γάλλου ποιητοῦ Piron:

Ci-gît Piron qui ne fût rien pas même Académicien.

ΧΡΗΣΙΜΑΜΕΝ να λαμβάνωμεν έντεϋθεν και εκ των επαρχιών απαντήσεις εις τας ερωτήσεις, τας οποίας περι του έργου μας εξητούμεν παρά των αναγνωστών του «Απ’ Όλα».

Από τουδε βλέπομεν ότι το δημοήφισμά μας επέτυχε και μεθ’ υπερηφανείας όντως παρατηρούμεν πόσον παρακολουθοῦσι τό «Απ’ Όλα» οί πολλοί αυτού αναγνώσται. Ημείς, ένισχυόμενοι εκ των ένδειξεων τούτων, άντλοῦμεν θάρρος και διδάγματα. Δι’ εκείνους, οί όποιοι, τυχόν, δέν ειδόν τό προηγούμενον ημῶν φύλλον, αναδημοσιεύομεν τας ερωτήσεις, με την δήλωσιν ότι αι απαντήσεις γίνονται δεκταί μέχρι τέλους του μηνός Ιουνίου.

Ερωτήσεις :

1. — Τι λειπει από τό «Απ’ Όλα» ;
2. — Τι εκ των δημοσιευομένων σας ενδιαφέρει περισσότερο ;
3. — Ποιον εκ των συνεργατών μας προτιμάτε και ποιος σας απαρέσκει ;
4. — Ποιον εκ των μη συνεργατών μας επιθυμείτε να προσλάβωμεν ;
5. — Ποία στήλη μας σας άρέσκει πλειότερον ;
6. — Είς ποιον είδος συνιστάτε να ένδιατριψωμεν ;
7. — Είς την θέσιν μας τι θα εκάμνυτε ;
8. — Είς τι δύνασθε να συμβάλετε ;
9. — Πώς νομίζετε ότι τό «Απ’ Όλα» θ’ αποκτήση ευρύτεραν διάδοσιν και μεγαλειτέραν επιβολήν ;
10. — Ποιον ευρωπαϊκόν περιοδικόν συνιστάτε ως πρότυπον διά τό «Απ’ Όλα» ;

ΜΑΜΜΕΛΗΣ

Είδδικός στομαχολόγος ιατρός

Πέραν, 5, δόδός Θεάτρου

Διπλωματική ‘συνδιάλεξις.

— Και έχει πολλά μέλη ό έν Κωνσταντινουπόλει «Σύνδεσμος προς συνένοσιν των φυλών» ;
 — Απειράριθμα. Τελευταίως μάλιστα επίτιμα μέλη έψηφίσθησαν οί αρχισυντάκται των πατριωτικών τουρκικών εφημερίδων «Σιλάχ», «Τόπ», «Σουγκιού» και «‘Αλ Σαντίάκ». Αντεπιστέλλον μέλος μετά βοής άνεκηρύχθη ό Μουδίσης της κόμης Τέστικ της Αμασσίας ...

ΤΟ ΕΝ ΓΙΟΥΣΕΚ-ΚΑΛΔΙΡΙΜ ΣΦΡΑΓΙΔΟΠΟΙΕΙΟΝ
Κ. Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
 ΜΕΤΕΦΕΡΗ ΕΙΣ ΤΟ ΥΠ’ ΑΡΙΘΜ. 606 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
 τῆς αὐτῆς ὁδοῦ.

ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΝ
ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ

ΟΡΓΑΝΩΤΗΣ Θ. ΒΑΛΛΑΖ

‘Η «προφορική ανακούωσις».
 ‘Η στάσις της Ρωσίας και του Μαυροβουνίου
 απέναντι της Τουρκίας. (Καλέμ)

Δρόμος μετ’ έμποδίων.
 Και αυτό τό υπερεπήδησε.
 (Καλέμ)

Τά κυβερνητικά μέτρα κατά της χολέρας.
 ‘Ετοιμάζουν την υγειονομικήν ζώνην.
 (Καλέμ)